

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 186 (XXX) — Nr. 146

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 15 februarie 2018

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
ACTE ALE SENATULUI		
17.	— Hotărâre privind vacantarea unui mandat de senator	1
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE		
	Decizia nr. 33 din 23 ianuarie 2018 referitoare la obiecția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară	2–24
★		
	Opinie separată	25–32

ACTE ALE SENATULUI

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

SENATUL

HOTĂRÂRE

privind vacantarea unui mandat de senator

Având în vedere decesul domnului senator Verestóy Attila, ales în Circumscripția electorală nr. 21 Harghita,

în temeiul prevederilor art. 70 alin. (2) din Constituția României, republicată, ale art. 7 alin. (1), (4) și (5) din Legea nr. 96/2006 privind Statutul deputaților și al senatorilor, republicată, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 200 din Regulamentul Senatului, aprobat prin Hotărârea Senatului nr. 28/2005, republicat,

Senatul adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Senatul ia act de încetarea, ca urmare a decesului, a mandatului de senator al domnului Verestóy Attila, începând cu data de 23 ianuarie 2018, și declară vacant locul de senator în Circumscripția electorală nr. 21 Harghita.

Această hotărâre a fost adoptată de Senat în ședința din 14 februarie 2018, cu respectarea prevederilor art. 76 alin. (2) din Constituția României, republicată.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
ADRIAN ȚUȚUIANU

București, 14 februarie 2018.
Nr. 17.

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE**CURTEA CONSTITUȚIONALĂ****DECIZIA Nr. 33**

din 23 ianuarie 2018

referitoare la obiecția de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Mihaela Senia Costinescu	— magistrat-asistent-șef

1. Pe rol se află soluționarea obiecției de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, obiecție formulată de un număr de 29 de senatori aparținând grupului parlamentar al Partidului Național Liberal, în temeiul prevederilor art. 146 lit. a) din Constituție și art. 15 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale.

2. Cu Adresa nr. 6.178 din 22 decembrie 2017, secretarul general al Senatului României a trimis Curții Constituționale sesizarea formulată, care a fost înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 12.637 din 22 decembrie 2017 și constituie obiectul Dosarului nr. 2.962A/2017.

3. În **motivarea sesizării de neconstituționalitate**, autorii formulează atât critici de neconstituționalitate extrinsecă, cât și critici de neconstituționalitate intrinsecă.

4. Cu privire la **criticile de neconstituționalitate extrinsecă**, autorii arată că Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 304/2004 încalcă dispozițiile **art. 74 alin. (1) din Constituție** privind dreptul la inițiativă legislativă, întrucât, în derularea procesului legislativ parlamentar, Comisia specială a Camerei Deputaților și Senatului pentru sistematizarea, unificarea și asigurarea stabilității legislative în domeniul justiției a aplicat proceduri care încalcă dreptul de inițiativă legislativă al deputaților sau al senatorilor. În conformitate cu regulamentele parlamentare în vigoare, dreptul de inițiativă legislativă aparținând deputaților și senatorilor are un conținut strict determinat, deputații și senatorii dispunând de dreptul de a înregistra propuneri legislative, precum și de dreptul de a depune amendamente, în scris, la proiectele de lege sau propunerile legislative aflate în dezbateri parlamentară. Dreptul de a depune amendamente îi revine și Guvernului României. *Per a contrario*, nicio altă persoană fizică sau juridică nu poate formula amendamente, scrise sau orale, la proiectele sau propunerile legislative care sunt supuse dezbaterii și aprobării în Camerele Parlamentului. Or, conform ambelor rapoarte adoptate de către Comisia specială, rezultă că, în cadrul

ședințelor comisiei, au fost luate în discuție și aprobate un număr mare de amendamente formulate de alte subiecte de drept decât cele care au drept de inițiativă legislativă.

5. În cadrul procedurii parlamentare de consultare publică, orice autoritate, instituție, organizație civică sau profesională sau persoană fizică poate formula și transmite opinii cu privire la redactarea unui text de lege pentru un proiect sau o inițiativă legislativă înregistrată la Parlament. O astfel de procedură se desfășoară doar prealabil procedurii dezbaterii inițiativei legislative în comisii, tocmai pentru a evita potențiale confuzii între sugestiile venite din cadrul societății civile și amendamentele formulate de parlamentari. Însușirea unor astfel de opinii de către parlamentari este posibilă, însă, în acest caz, amendamentul este al parlamentarilor și nu poate fi formal atribuit, prin raport, entității care l-a exprimat la origine. Nominalizarea asociațiilor profesionale ale magistraților generic denumite U.N.J.R., A.M.R., Forumul judecătorilor, dar și a Consiliului Superior al Magistraturii sau Consiliului Legislativ, în raportul elaborat de Comisia specială, ca autori ai unor amendamente, chiar alăturat mențiunii că aceste amendamente au fost însușite de unii parlamentari, încalcă prevederile art. 74 din Constituție.

6. Prin raportul Comisiei speciale se creează impresia că autorități publice precum Consiliul Superior al Magistraturii sau Consiliul Legislativ ar putea fi autoare ale unor amendamente în cadrul procedurii legislative parlamentare, fapt ce încalcă și rolul atribuit acestora de către Constituție, respectiv prevederile art. 79 și ale art. 133 din Legea fundamentală. Relevant poate fi și faptul că plenul Consiliului Superior al Magistraturii a exprimat, prin Hotărârea nr. 1.148 din 9 noiembrie 2017, un aviz negativ cu privire la această inițiativă legislativă.

7. În continuare, autorii sesizării susțin că Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară a fost adoptată cu încălcarea prevederilor **art. 64 din Constituție** care consacră autonomia celor două Camere ale Parlamentului, atât în ceea ce privește exercitarea dreptului de a formula amendamente, cât și în ceea ce privește elaborarea și adoptarea raportului comisiei sesizate în fond.

8. Astfel, Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 304/2004 a fost transmisă, în vederea avizării în fond, de către Biroul permanent al Camerei Deputaților, Comisiei speciale comune a Camerei Deputaților și Senatului pentru sistematizarea, unificarea și asigurarea stabilității legislative în domeniul justiției și, ulterior, de către Biroul permanent al Senatului la aceeași Comisie specială comună. Or, sesizarea unei comisii comune este posibilă doar de către birourile permanente ale celor două Camere reunite în ședință comună,

și nu de fiecare birou permanent în mod succesiv, în funcție de camera sesizată. Mai mult, amendamentele au fost formulate de către senatori în cadrul dezbaterii de la Camera Deputaților și de către deputați în cadrul dezbaterii de la Senat, iar votul exprimat în cadrul Comisiei comune speciale de către senatori a avut loc în cadrul dezbaterii de la Camera Deputaților cu privire la amendamente și pe raportul acestei comisii și, similar, votul exprimat în cadrul Comisiei comune speciale de către deputați a avut loc în cadrul dezbaterii de la Senat. Un astfel de proces legislativ este în flagrant dezacord cu principiile și normele constituționale ce instituie și garantează bicameralismul funcțional și nu poate fi justificat sau motivat de urgența ori de necesitatea aducerii la zi a reglementărilor în domeniul justiției, autorii sesizării susținând că desfășurarea și finalizarea unei astfel de proceduri de legiferare este un precedent cu grave consecințe pentru parlamentarismul românesc.

9. Cu privire la **criticile de neconstituționalitate intrinsecă**, autorii arată că înființarea, prin **art. 1 pct. 45 din legea supusă controlului de constituționalitate** (care introduc în Legea nr. 304/2004, art. 88¹—88⁹), în cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, a Secției pentru Investigarea Infracțiunilor din Justiție, având o competență materială după calitatea persoanei (judecător sau procuror, inclusiv judecător sau procuror militar și membri ai Consiliului Superior al Magistraturii) încalcă prevederile cuprinse în **art. 1 alin. (3) și alin. (5) raportat la art. 148 alin. (2) și alin. (4), precum și în art. 132 alin. (1) și art. 134 alin. (1) din Constituție**.

10. Înființarea acestei secții are ca efect eliminarea din competența Direcției Naționale Anticorupție — D.N.A. a cercetării infracțiunilor de corupție, a infracțiunilor asimilate și în legătură directă cu acestea, comise de către judecători, procurori, respectiv de către membrii Consiliului Superior al Magistraturii, precum și a celor comise de alte persoane (membri ai Parlamentului, miniștrii în funcție la data cercetării sau foștii miniștrii, aleși locali etc.), doar pentru faptul că au comis respectivele infracțiuni alături de magistrați. Pe cale de consecință, rolul D.N.A. în combaterea corupției va fi limitat, fiind încălcate recomandările Comisiei Europene cuprinse în „rapoartele M.C.V.” și, implicit, prevederile art. 148 alin. (2) și (4) din Constituție.

11. În contradicție cu prevederile Legii nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 304/2004 stabilește reglementări care se află în strânsă legătură cu statutul magistraților, statut reglementat prin Legea nr. 303/2004. Astfel, aspectele legate de cariera magistraților care fac parte din Secția pentru Investigarea Infracțiunilor din Justiție (numirea și revocarea procurorului șef și a procurorului șef-adjunct al Secției, numirea procurorilor din cadrul secției, interzicerea detașării și a delegării procurorilor în cadrul acestei secții) sunt aspecte care țin de statutul magistratului, nu de organizarea judiciară, motiv pentru care acestea trebuie reglementate în primul rând în Legea nr. 303/2004.

12. Mai mult, art. 1 pct. 45 din legea supusă controlului constituțional, care reglementează Secția pentru Investigarea Infracțiunilor din Justiție, introduce un regim juridic distinct care nu este justificat în mod rațional prin raportare la obiectivul

urmărit de legiuitor. Astfel, nu este justificată diferența de tratament juridic cu privire la organizarea și funcționarea acestei secții prin raportare la organizarea și funcționarea celorlalte structuri din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție cu atribuții similare, chiar dacă nu identice.

13. În baza reglementărilor legale acum în vigoare, în cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție sunt înființate ca direcții specializate D.N.A. și D.I.I.C.O.T. Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție conduce atât D.N.A., cât și D.I.I.C.O.T., prin intermediul procurorilor șefi ai acestor direcții. Din ansamblul normelor Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 304/2004 rezultă că „Secția pentru Investigarea Infracțiunilor din Justiție este condusă de un procuror șef de secție numit de plenul Consiliului Superior al Magistraturii în urma unui concurs și nu de Procurorul general al Parchetului de pe lângă Î.C.C.J., prin intermediul procurorului șef de secție ca în cazul celorlalte două direcții specializate”. Prin urmare, autorii sesizării susțin că „reglementarea referitoare la această nouă funcție de conducere din cadrul Parchetului de pe lângă Î.C.C.J. îi conferă o independență totală acestui procuror șef de secție față de Parchetul din care face parte, aspect care încalcă principiul controlului ierarhic consacrat în art. 132 alin. (1) din Constituție”.

14. Autorii sesizării mai arată că, întrucât dispozițiile nou-introduse, cuprinse în art. 88¹ alin. (2), prevăd că Secția pentru Investigarea Infracțiunilor din Justiție își păstrează competența de urmărire penală și în situația în care, alături de procurori și judecători, sunt cercetate și alte persoane, reglementarea conține germeii unor viitoare conflicte de competență între această secție și celelalte structuri sau unități din cadrul Ministerului Public, conflicte pe care ar urma să le soluționeze Procurorul general al Parchetului de pe lângă Î.C.C.J. Însă, procedura efectivă de soluționare a acestor conflicte nu este reglementată expres de textul de lege, ceea ce generează impredictibilitate în aplicare și încalcă prevederile art. 1 alin. (5) din Constituție în componenta sa referitoare la calitatea legii, așa cum aceasta a fost dezvoltată în jurisprudența Curții Constituționale.

15. În fine, modificarea prin **art. 1 pct. 62 din legea supusă controlului de constituționalitate** a prevederilor art. 135 alin. (1) din Legea nr. 304/2004 în sensul eliminării avizului conform al Consiliului Superior al Magistraturii pentru aprobarea statelor de funcții și de personal pentru curțile de apel, tribunale, tribunale specializate, judecătorii și parchete, încalcă, în opinia autorilor sesizării, prevederile cuprinse în **art. 1 alin. (3), (4) și (5) și în art. 133 alin. (1) din Constituție**. Dimensionarea instanțelor și parchetelor reprezintă un element esențial pentru buna funcționare a acestora, dar și pentru asigurarea independenței funcționale a acestora. Autorii obiecției de neconstituționalitate susțin că „transferul puterii de decizie în totalitate către ministrul justiției, factor politic, reprezintă o reală amenințare la adresa independenței justiției”. Eliminarea C.S.M., garant al independenței justiției conform art. 133 alin. (1) din Constituție, din procedura de stabilire a statelor de funcții și de personal ale instanțelor și parchetelor reprezintă o nesocotire a garanțiilor oferite la nivel constituțional independenței justiției, componentă a statului de drept, consacrat de art. 1 alin. (3) din

Constituție. Nu în ultimul rând, potrivit dispozițiilor modificate ale art. 135 alin. (2), numai majorarea sau diminuarea schemelor de personal se face cu avizul conform al Consiliului Superior al Magistraturii, însă stabilirea acestor state de funcții și de personal se face prin simplul ordin al ministrului. Necorelarea celor două alineate încalcă art. 1 alin. (5) din Constituție în dimensiunea sa referitoare la claritatea, precizia și predictibilitatea legii.

16. Prin Adresa nr. 931 din 22 decembrie 2017, președintele Înaltei Curți de Casație și Justiție a trimis Curții Constituționale Hotărârea nr. 3 din 22 decembrie 2017, prin care Înalta Curte de Casație și Justiție, constituită în Secții Unite, a sesizat instanța constituțională cu obiecția de neconstituționalitate a unor dispoziții din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară.

17. Sesizarea a fost formulată în temeiul art. 146 lit. a) din Constituție și al art. 15 din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, a fost înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 12.647 din 27 decembrie 2017 și constituie obiectul Dosarului nr. 2.965A/2017.

18. În motivarea sesizării de neconstituționalitate, autorii formulează critici de neconstituționalitate intrinsecă, vizând încălcarea prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (5) în ceea ce privește claritatea și previzibilitatea legii, art. 16 alin. (1) privind egalitatea în fața legii și a autorităților publice, art. 21 cu privire la accesul liber la justiție, art. 73 alin. (3) privind legile organice, art. 124 și art. 126 privind instanțele judecătorești.

19. Astfel, art. 1 pct. 2 din legea supusă controlului de constituționalitate elimină forma anterioară a alin. (2) al art. 2 din Legea nr. 304/2004, în conținutul căruia sunt menționate expres instanțele care funcționează în cadrul sistemului național de justiție, împrejurare ce este de natură a atrage încălcarea prevederilor art. 126 alin. (1) din Constituție, care impun cerința ca instanțele judecătorești să fie stabilite de lege. În condițiile în care însăși legea privind organizarea judiciară omite să stabilească, printr-o enumerare concretă, instanțele judecătorești care au atributul realizării justiției, obligația instituită de Constituția României privitoare la stabilirea prin lege a instanțelor judecătorești rămâne nerealizată. Totodată, modificarea operată în cuprinsul art. 2 alin. (2) din lege, prin suprapunerea cu prevederile cuprinse în art. 7 alin. (2) din aceeași lege, generează o neclaritate a textului, incompatibilă cu principiul constituțional al legalității, reglementat în art. 1 alin. (5) din Constituție.

20. De asemenea, art. 1 pct. 4, referitor la art. 9 din Legea nr. 304/2004, utilizând sintagma vagă și imprecisă „hotărârile secțiilor”, fără a se putea stabili o corelație cu articolele anterioare, creează o incertitudine în ceea ce privește emitentul hotărârilor ce pot fi atacate potrivit dispozițiilor acestui articol, nefiind clar dacă este vorba despre secții ale Consiliului Superior al Magistraturii, secții ale unor instanțe de judecată sau secții ale altor organisme sau autorități, astfel încât aduce atingere art. 1 alin. (5) din Constituție, sub același aspect al lipsei de claritate și previzibilitate a legii.

21. Art. 1 pct. 5 din legea criticată, prin introducerea art. 16 alin. (3) în Legea nr. 304/2004, impune reguli de procedură în cuprinsul unei legi al cărei obiect de reglementare vizează un

domeniu diferit și încalcă cerințele de claritate, accesibilitate și previzibilitate impuse de principiul legalității reglementat de art. 1 alin. (5) din Constituție, utilizând termeni precum „cazuri temeinic motivate”, din care nu se poate deduce cu certitudine care sunt cazurile în care termenul impus pentru redactarea hotărârilor judecătorești poate fi prelungit și nici cine este persoana îndreptățită să aprecieze această temeinicie și să aprobe prelungirea.

22. Art. 1 pct. 14, 29 și 30, care vizează modificări ale art. 31 alin. (1) lit. b), ale art. 54 alin. (13), respectiv ale art. 54 alin. (2) din Legea nr. 304/2004, sub aspectul judecării contestațiilor împotriva hotărârilor pronunțate de judecătorii de drepturi și libertăți și judecătorii de cameră preliminară de la curțile de apel și Curtea Militară de Apel, respectiv a contestațiilor formulate împotriva hotărârilor pronunțate în materie penală de către judecătorii și tribunale în cursul judecății în primă instanță, de judecătorii de drepturi și libertăți și judecătorii de cameră preliminară de la aceste instanțe în *complet de 2 judecători*, respectiv a apelurilor și recursurilor în *complet de 3 judecători*, atrage o încălcare a dreptului la un proces echitabil, prevăzut de art. 21 alin. (3) din Constituție, în componenta referitoare la judecarea cauzei într-un termen rezonabil. Autorii arată că reglementarea adoptată în lipsa unui studiu de impact privind resursele umane ale instanțelor va conduce la scăderea numărului de complete de judecată și, implicit, la acordarea unor termene mai lungi pentru soluționarea cauzelor. Efectul acestor reglementări este amplificat de modificările aduse Legii nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, prin care se majorează durata formării profesionale inițiale a judecătorilor și vechimea necesară pentru promovarea profesională.

23. În ceea ce privește introducerea unui mecanism de auditare a sistemului de repartizare aleatorie a cauzelor, autorii sesizării apreciază că art. 1 pct. 26, care introduce alin. (3) al art. 53 din Legea nr. 304/2004, are un conținut neclar, putând constitui premisa încălcării principiului independenței justiției, reglementat de art. 124 din Constituție. Astfel, sintagma „sistemul de repartizare aleatorie a cauzelor pe complete” are un conținut neclar, nereieșind din text dacă se referă la sistemul informatic utilizat sau la însăși activitatea de repartizare aleatorie a cauzelor pe complete, iar sintagma „cu implicarea societății civile și a organizațiilor profesionale” nu are un sens lămurit. Lipsa oricărei referiri la procedura de urmat atrage o puternică incertitudine privind persoanele îndreptățite să acționeze în temeiul acestui articol, precum și limitele lor de acțiune. Or, în condițiile în care repartizarea aleatorie a dosarelor constituie una dintre garanțiile legale ale imparțialității actului de justiție, imprecizia și neclaritatea textului de lege reprezintă o carență legislativă gravă, de natură a afecta principiul independenței justiției.

24. Înființarea Secției pentru Investigarea Infracțiunilor din Justiție, prin dispozițiile art. 1 pct. 45, care introduc art. 88¹—88⁹ în Legea nr. 304/2004, reprezintă o măsură neconstituțională, contravenind prevederilor cuprinse în art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea cetățenilor în fața legii. Invocând jurisprudența Curții Constituționale cu privire la principiul egalității în drepturi, autorii sesizării susțin că „înființarea acestei structuri de investigare a infracțiunilor exclusiv pentru categoria profesională a

magistraților, în condițiile în care, în România nu mai există nicio altă categorie profesională care să aibă un organ de anchetă specializat și fără a se avea la bază un criteriu obiectiv și rațional (neexistând, de exemplu, studii care să releve faptul că fenomenul infracționalității în rândul magistraților are amploarea care să justifice înființarea unei secții speciale pentru combaterea lui) reprezintă o evidentă măsură discriminatorie, de natură a înfrânge principiul constituțional al egalității în drepturi”.

25. În fine, autorii obiecției apreciază că prevederile **art. I pct. 61** din legea supusă controlului de constituționalitate, care introduc art. 134² în Legea nr. 304/2004, prin lipsa de precizie și claritate a redactării, se situează în afara cadrului impus de exigențele constituționale referitoare la previzibilitatea legii, textul fiind lacunar asupra unor aspecte, precum condițiile în care vor fi încadrate persoanele despre care se face vorbire în acest articol sau statutul lor profesional. Faptul că norma face trimitere la o procedură adoptată de Consiliul Superior al Magistraturii nu poate complini lipsa de claritate a textului, Curtea Constituțională reținând în acest sens, prin Decizia nr. 244 din 19 aprilie 2016, că „dispozițiile art. 78 alin. (1) din Legea nr. 360/2002 privind Statutul polițistului aduc atingere prevederilor cuprinse în art. 73 alin. (3) lit. j) din Constituție, prin trimiterea la acte administrative, cu forță juridică inferioară legii, care reglementează, în absența unor norme cu forță juridică a legii organice, procedura și cazurile de modificare și/sau suspendare a raporturilor de serviciu ale polițistului”. *Mutatis mutandis*, prevederile art. I pct. 61, făcând trimitere la acte administrative inferioare legii, în absența unor norme cu forță juridică a legii organice, contravin dispozițiilor art. 73 alin. (3) lit. l) din Constituție.

26. În conformitate cu dispozițiile art. 16 alin. (2) din Legea nr. 47/1992 privind organizarea și funcționarea Curții Constituționale, sesizările au fost comunicate președinților celor două Camere ale Parlamentului, precum și Guvernului, pentru a comunica punctul lor de vedere.

27. Președintele Camerei Deputaților a transmis cu Adresa nr. 2/410/16 ianuarie 2018, înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 315 din 16 ianuarie 2018, punctul său de vedere cu privire la sesizarea ce face obiectul Dosarului Curții nr. 2.962A/2017. Referitor la obiecțiile de neconstituționalitate extrinsecă, arată, pe de o parte, că, „dacă în urma consultărilor derulate cu privire la dezbaterile propunerii legislative, se desprind situații în care subiecții care au dreptul de a formula amendamente își însușesc din punct de vedere formal, sub forma amendamentelor, (cu respectarea dispozițiilor legale și regulamentare) opiniile/părerile temeinic fundamentate exprimate de ceilalți participanți la dezbateri, dar care nu au drept de a formula amendamente, acest lucru nu înseamnă că se încalcă prevederile art. 74 alin. (1) din Constituție”, și, pe de altă parte, că „se poate observa, din derularea procedurii legislative, că deputații au inițiat și depus amendamentele numai în ceea ce privește dezbaterile inițiativei legislative la Camera Deputaților, iar senatorii au inițiat și depus amendamentele numai în ceea ce privește dezbaterile inițiativei legislative la Senat, neîncalcându-se principiul autonomiei Camerelor Parlamentului. Faptul că în derularea procedurii legislative a propunerii legislative comisia

sesizată în fond pentru redactarea raportului a fost o comisie specială comună a Camerei Deputaților și Senatului formată din deputați și senatori nu este de natură a duce la încălcarea prevederilor art. 64 din Legea fundamentală, deoarece dezbaterile în fiecare Cameră a Parlamentului s-au supus normelor regulamentare ale fiecărei Camere”.

28. Cu privire la obiecțiile de neconstituționalitate intrinsecă, Președintele Camerei Deputaților arată că înființarea Secției pentru Investigarea Infracțiunilor din Justiție „urmărește consolidarea independenței justiției, prin stabilirea unor standarde de exigență sporite față de cele actuale în ceea ce privește condițiile și modalitatea de recrutare a procurorilor ce vor ancheta magistrați”. Prin urmare, „pentru organizarea și funcționarea normală a Secției, actul normativ poate [conform art. 14 alin. (2) din Legea nr. 24/2000] și trebuie să cuprindă reglementări și din materii conexe, acestea fiind indispensabile realizării scopului urmărit de actul normativ”. Pe de altă parte, prin reglementarea atribuției Consiliului Superior al Magistraturii, „de a numi, prin plenul său, conducerea Secției pentru Investigarea Infracțiunilor din Justiție, se mai atinge un obiectiv de referință, prevăzut de Decizia nr. 2006/928/CE a Comisiei Europene, și anume acela de a consolida capacitatea și de a responsabiliza Consiliul Superior al Magistraturii”. De asemenea, sunt neîntemeiate și criticile referitoare la încălcarea principiului controlului ierarhic, consacrat de art. 132 alin. (1) din Constituție, în condițiile în care chiar art. 88² alin. (1) din legea criticată prevede că „*Secția pentru Investigarea Infracțiunilor din Justiție își desfășoară activitatea potrivit principiului legalității, al imparțialității și al controlului ierarhic*”.

29. În ceea ce privește critica referitoare la eliminarea Consiliului Superior al Magistraturii din procesul de avizare al „statelor de funcții și de personal pentru curțile de apel, tribunale, tribunale specializate, judecătorii și parchete”, care se vor aproba doar „prin ordin al ministrului justiției”, președintele Camerei Deputaților o apreciază, de asemenea, ca nefondată, „din moment ce procurorii și judecătorii din Consiliul Superior al Magistraturii [...] și-au dat acordul cu privire la această modificare”.

30. Având în vedere considerentele expuse, președintele Camerei Deputaților consideră obiecția de neconstituționalitate ca neîntemeiată și propune respingerea acesteia ca atare.

31. **Președintele Camerei Deputaților** a transmis cu Adresa nr. 2/409/16 ianuarie 2018, înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 314 din 16 ianuarie 2018, punctul său de vedere cu privire la sesizarea ce face obiectul Dosarului Curții nr. 2.965A/2017.

32. În ceea ce privește critica având ca obiect art. I pct. 2, cu referire la art. 2 alin. (2) din Legea nr. 304/2004, arată că „intervenția legislativă asupra prevederilor menționate are rolul de a asigura succesiunea logică a soluțiilor preconizate, în funcție de conexiunile și raportul firesc dintre ipotezele articolului. Astfel, noua redactare a alin. (2) al articolului în cauză dezvoltă ipoteza juridică redată sub forma primului alineat, care are valență de normă-cadru, prin detalierea principiilor care o fundamentează. Conținutul normativ rezultat nu mai încorporează enumerarea instanțelor judecătorești, însă acest fapt nu reprezintă o încălcare a art. 126 alin. (1) din Constituția României, republicată, întrucât legea în care se integrează

dezvoltă în partea sa dispozitivă aspectele referitoare atât la organizarea și competențele Înaltei Curți de Casație și Justiție, în art. 18—34, cât și cu privire la organizarea curților de apel, tribunalelor, tribunalelor specializate și judecătorilor, în art. 35—61, precum și la sfera relațiilor sociale derivate din acestea”.

33. Cu privire la art. I pct. 4, cu referire la art. 9 din Legea nr. 304/2004, președintele Camerei Deputaților arată că, dintr-o eroare, textul care se referea, în varianta în vigoare, la Plenul Consiliului Superior al Magistraturii a fost modificat, fără a se face precizarea efectivă că hotărârile supuse căilor de atac sunt cele adoptate de către Secția pentru judecatori și Secția pentru procurori ale Consiliului Superior al Magistraturii. Această omisiune nu reprezintă însă o încălcare a prevederilor constituționale.

34. Critica având ca obiect art. I pct. 5, cu referire la sintagma „*temeinic motivată*” din art. 16 alin. (3) din Legea nr. 304/2004, este neîntemeiată, această sintagmă fiind folosită „în cadrul Codului de procedură civilă în 50 de situații și în cadrul Codului de procedură penală în 37 de situații. Este greu de înțeles cum, până la acest moment, judecătorii de la Înalta Curte de Casație și Justiție nu au sesizat că hotărârile judecătorești care au fost pronunțate și în care s-a motivat existența unor cazuri temeinic motivate sunt neconstituționale, ele putând afecta dreptul la un proces echitabil”.

35. Președintele Camerei Deputaților arată că și critica referitoare la dispozițiile art. I pct. 14, 29 și 30, prin raportare la prevederile art. 21 alin. (3) din Constituție, este neîntemeiată, deoarece măsura prin care se majorează componența numerică a completelor care judecă anumite litigii reprezintă o opțiune a legiuitorului derivată din art. 126 alin. (2) din Constituție, prin care se recunoaște acestuia abilitatea stabilirii competenței instanțelor și a procedurii de judecată.

36. Cu privire la art. I pct. 26, referitor la art. 53 alin. (3) din Legea nr. 304/2004, se arată că realizarea controlului sistemului de repartizare aleatorie a cauzelor de către un audit extern „asigură obiectivitatea acestuia, iar faptul că se face sub conducerea Ministerului Justiției este absolut firesc, în condițiile în care sistemul Ecris este administrat de către acest minister. Publicarea concluziei auditului este o măsură necesară pentru asigurarea deplinei transparențe a administrării justiției, în interesul cetățeanului”. Prin urmare, „verificarea externă a sistemului de repartizare aleatorie a cauzelor este el însuși o nouă garanție a independenței justiției, și nicidecum o amenințare la adresa acesteia”.

37. Înființarea Secției pentru Investigarea Infrațiunilor din Justiție, prin dispozițiile art. I pct. 45, care introduc art. 88¹—88⁹ în Legea nr. 304/2004, este în acord cu prevederile constituționale. „Potrivit prevederilor din Legea nr. 304/2004, în cadrul Ministerului Public funcționează parchetele militare, iar în cadrul instanțelor judecătorești, instanțele militare. Prin urmare criteriul în raport de care se face cercetarea penală și judecarea de către instanțe este calitatea de militar. De altfel, competența după calitatea persoanei, atât în faza de urmărire penală, cât și în faza de judecată, este unanim acceptată. Inclusiv la nivel constituțional este stabilită o competență specială de jurisdicție, respectiv Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și

Justiție pentru investigarea infrațiunilor comise de senatori și deputați”.

38. Președintele Camerei Deputaților arată că Secția pentru Investigarea Infrațiunilor din Justiție „nu s-a înființat în raport de un fenomen infracțional de anvergură care ar exista în rândul magistraților, ci pentru a înlătura orice posibile presiuni care ar putea fi exercitate din partea organelor de urmărire penală asupra judecătorilor și procurorilor. Preocuparea legiuitorului pentru asigurarea unor garanții sporite de independență a judecătorilor în aceste proceduri a venit în contextul unor situații repetate de presiuni făcute prin folosirea instrumentelor penale împotriva acestora. Astfel de exemple concrete au fost făcute publice atât de către foști membri ai Consiliului Superior al Magistraturii, cât și de cei actuali. În acest sens, s-au indicat situații în care judecătorii desemnați să judece cauze de corupție au fost la rândul lor interceptați, chemați la audieri cât timp dosarele erau în curs, pentru ca apoi să se constate că acei judecatori nu au avut legătură cu vreo faptă de corupție. De asemenea, au fost situații în care procurorii D.N.A. au anchetat judecatori cu privire la cauzele pe care aceștia le-au judecat, prin încălcarea secretului deliberării. Ca atare, este o nevoie reală de a reglementa distinct urmărirea penală a judecătorilor și procurorilor, prin crearea unei secții distincte, care să nu aibă alte competențe, astfel încât activitatea acestora să nu mai interfereze cu cea a judecătorilor pe alte tipuri de cauze. În acest mod, se protejează atât independența și imparțialitatea judecătorilor, cât și a procurorilor, atât în mod real, cât și la nivel de aparență”.

39. În fine, cu privire la art. I pct. 61 din legea supusă controlului de constituționalitate, care introduc art. 134² în Legea nr. 304/2004, președintele Camerei Deputaților susține că „delimitarea între lege, regulament și ordin nu a fost bine conturată în argumentarea motivelor de neconstituționalitate. Art. 134² este inclus într-o lege organică și stabilește posibilitatea încadrării unor foști judecatori pentru redactarea proiectelor judecătorești, activitate administrativă, nu judecătorească și care înlocuiește activitatea grefierilor de ședință. În același timp, procedura prin care acești foști judecatori urmează a fi angajați se stabilește printr-o hotărâre a Plenului Consiliului Superior al Magistraturii. Se cunoaște că judecătorii nu sunt beneficiarii unor contracte de muncă, regulile privind activitatea acestora fiind stabilite prin lege și hotărâri ale Consiliului Superior al Magistraturii”.

40. Având în vedere considerentele prezentate, președintele Camerei Deputaților apreciază că sesizarea de neconstituționalitate este neîntemeiată și, pe cale de consecință, propune respingerea sa.

41. **Președintele Senatului** a transmis cu Adresa nr. 138 din 9 ianuarie 2018, înregistrată la Curtea Constituțională cu nr. 137 din 9 ianuarie 2018, punctul său de vedere cu privire la sesizarea ce face obiectul Dosarului Curții nr. 2.962A/2017. Referitor la obiecțiile de neconstituționalitate extrinsecă, arată că, în virtutea principiului autonomiei parlamentare, „Camerile legislative au o marjă largă de modalități procedurale în care își pot exercita prerogativele constituționale. Oricând se poate opta pentru o cutumă *praeter legem* dacă există un acord politic între grupurile parlamentare, confirmat prin votul plenului Camerelor,

dacă cutuma este subsumată asigurării eficienței actului de legiferare. De altfel, există un precedent procedural în care senatorii au putut să-și exercite unele drepturi în Camera Deputaților, iar deputații au utilizat același drept la Senat. Este vorba de dezbaterile legislative desfășurate cu prilejul revizuirii Constituției în 2003”.

42. În ceea ce privește critica referitoare la faptul că, pe parcursul procedurii legislative de adoptare a legii, au fost acceptate și aprobate de Comisia specială, precum și de cele două Camere ale Parlamentului amendamente formulate de alte subiecte de drept (organizații profesionale ale magistraților, C.S.M. și Consiliul Legislativ), președintele Senatului arată că amendamentele în cauză au fost însușite și susținute de către membrii Comisiei, ca amendamente proprii, astfel că au fost respectate dispozițiile art. 74 alin. (1) din Constituție. De altfel, „trebuie remarcată deschiderea Comisiei speciale pentru asigurarea nu numai a unei largi transparențe procedurale, ci și a unei colaborări nemijlocite cu organisme profesionale reprezentative ale judecătorilor și procurorilor, precum și cu Consiliul Superior al Magistraturii. Din această colaborare a rezultat un act normativ care reflectă nu numai viziunea legislativă a Parlamentului, ci și a C.S.M., precum și a societății civile. Amendamentele respective au fost preluate și susținute de reprezentanții tuturor grupurilor parlamentare prezente la dezbateri, inclusiv de unii dintre semnatarii sesizării de neconstituționalitate”.

43. Cu privire la obiecțiile de neconstituționalitate intrinsecă, președintele Senatului susține că înființarea Secției pentru Investigarea Infrațiunilor din Justiție nu afectează atribuțiile Direcției Naționale Anticorupție, care continuă să funcționeze „ca o magistratură specială instituită pentru combaterea infrațiunilor de corupție. Nu există o dispoziție de rang constituțional care să atribuie Direcției Naționale Anticorupție exclusivitatea combaterii tuturor infrațiunilor de corupție. În fond, Parlamentul este suveran să-și elaboreze politica penală și în acest domeniu”.

44. Referitor la critica adusă modalității de numire a conducerii noii structuri organizatorice a Ministerului Public se arată că numirea de către Consiliul Superior al Magistraturii a procurorului șef al Secției pentru Investigarea Infrațiunilor din Justiție nu încalcă prevederile art. 132 alin. (1) din Constituție, întrucât controlul ierarhic exercitat în cadrul Ministerului Public nu are nicio legătură cu procedura de numire în funcție, care constă într-un ansamblu de norme prin care o persoană este investită cu atribuția de a exercita anumite prerogative de putere publică.

45. De asemenea este considerată neîntemeiată și critica potrivit căreia Parlamentul, înființând structura organizatorică menționată, reglementează în actul normativ și aspecte ce țin de statutul procurorilor, ceea ce echivalează cu încălcarea art. 14 alin. (1) și (2) din Legea nr. 24/2000, înfrângând, astfel, art. 1 alin. (5) din Constituție. Chiar Legea nr. 24/2000 prevede că un act normativ poate cuprinde dispoziții proprii altui asemenea act, dacă acestea sunt indispensabile realizării scopului reglementării legislative prin actul normativ principal.

46. În ceea ce privește eliminarea avizului conform al Consiliului Superior al Magistraturii din procedura emiterii unui

ordin al ministrului justiției, președintele Senatului arată că „problema poate fi abordată și din perspectiva posibilității de blocare de către o structură a autorității judecătorești, a unui act pe care puterea executivă intenționează să-l emită. [...] Stabilirea statelor de funcții este o problemă eminentamente administrativă și nu are o legătură determinantă sau causală cu activitatea propriu-zisă de judecată. Este absurd să apreciezi *a priori* că stabilirea de către ministrul justiției a statelor de funcții la o instanță judecătorească, în funcție de bugetul pe care îl are la dispoziție într-un an bugetar, va duce la încălcarea de către acesta a independenței justiției. Așa fiind, susținerea potrivit căreia transferul puterii de decizie în totalitate către ministrul justiției, factor politic, reprezintă o reală amenințare la adresa justiției, este „o declarație eminentamente politică și nu se bazează pe nicio argumentare constituțională”.

47. În concluzie, președintele Senatului solicită respingerea obiecției de neconstituționalitate formulată de un număr de 29 de senatori aparținând grupului parlamentar al Partidului Național Liberal, ca neîntemeiată.

48. **Președintele Senatului**, în Dosarul nr. 2.965A/2017, și **Guvernul** nu au comunicat punctul lor de vedere cu privire la obiecțiile de neconstituționalitate.

49. La dosarele cauzei a fost depus un memoriu din partea Asociației Forumul Judecătorilor, formulat în calitate de *amicus curiae*, prin care se susțin obiecțiile de neconstituționalitate privind dispozițiile Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară. Totodată, a fost depus un memoriu din partea Uniunii Naționale a Judecătorilor din România (U.N.J.R.) și a Asociației Magistraților din România (A.M.R.), formulat, de asemenea, în calitate de *amicus curiae*, prin care se solicită Curții respingerea, ca neîntemeiate, a criticilor de neconstituționalitate având ca obiect dispozițiile art. I pct. 45, care introduc art. 88¹—88⁹ în Legea nr. 304/2004.

50. De asemenea a fost depus un înscris din partea Grupurilor parlamentare ale Partidului Național Liberal din Camera Deputaților și Senat, prin care se arată că „modificările legislative supuse criticii de neconstituționalitate reprezintă un atac direct la principiul separației și echilibrului puterilor în stat, realizat printr-o încălcare flagrantă a principiului colaborării loiale între autoritățile statului și prin nesocotirea procedurilor parlamentare de adoptare a legilor”, motiv pentru care „este necesară obținerea unui punct de vedere al Comisiei de la Veneția, punct de vedere care va constitui un element de sprijin al activității de jurisdicție a Curții Constituționale”.

CURTEA,

examinând obiecția de neconstituționalitate, punctele de vedere ale președinților Camerei Deputaților și Senatului, raportul judecătorului-raportor, dispozițiile Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, precum și prevederile Constituției, reține următoarele:

51. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. a) din Constituție și ale art. 1, 10, 15, 16 și 18 din Legea nr. 47/1992, să se pronunțe asupra constituționalității prevederilor legale criticate.

52. În vederea soluționării prezentelor sesizări, Curtea procedează, mai întâi, la verificarea admisibilității acestora.

Analiza îndeplinirii condițiilor de admisibilitate a sesizării trebuie realizată prin raportare la art. 15 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, potrivit căruia „*Curtea Constituțională se pronunță asupra constituționalității legilor înainte de promulgarea acestora, la sesizarea Președintelui României, a unuia dintre președinții celor două Camere, a Guvernului, a Înaltei Curți de Casație și Justiție, a Avocatului Poporului, a unui număr de cel puțin 50 de deputați sau de cel puțin 25 de senatori.*” Astfel, se constată că actul supus controlului de constituționalitate este o lege adoptată de Parlamentul României, sesizările fiind formulate de un număr de 29 de senatori aparținând grupului parlamentar al Partidului Național Liberal, respectiv de Înalta Curte de Casație și Justiție, constituită în Secții Unite, ambele subiecte de drept întrunind, potrivit dispozițiilor legale, calitatea de titulari ai sesizării Curții Constituționale cu obiecții de neconstituționalitate.

53. Prin urmare, Curtea constată că **ambele sesizări îndeplinesc condițiile de admisibilitate prevăzute de lege, astfel că dispozițiile legale criticate urmează a fi supuse controlului de fond al Curții Constituționale.**

54. Cu privire la cererea formulată de grupurile parlamentare ale Partidului Național Liberal din Camera Deputaților și Senat privind solicitarea punctului de vedere al Comisiei Europene pentru Democrație prin Drept a Consiliului Europei (Comisia de la Veneția), plenul Curții, analizând motivele pe care se întemeiază cererea, constată că acestea nu constituie altceva decât critici generice de neconstituționalitate ale legii, care se suprapun, parțial, cu criticile formulate de autorii sesizărilor de neconstituționalitate în prezentele dosare aflate pe rolul Curții. Punctul de vedere despre care fac vorbire grupurile parlamentare ale Partidului Național Liberal vizează competența principală a Comisiei de la Veneția, aceea de a oferi statelor membre solicitante consiliere legală, sub forma *opiniilor legale/avizelor* exprimate cu privire la proiecte de acte normative sau legislație aflată în vigoare, care este supusă revizuirii. În acest caz, Curtea observă că sesizarea Comisiei se realizează de statul membru (parlamentul național, guvernul sau șeful statului), în temeiul art. 3 pct. 2 din Statutul Comisiei Europene pentru Democrație prin Drept, adoptat de Comitetul de Miniștri la 21 februarie 2002, la cea de-a 78-a Reuniune a Miniștrilor adjuncți.

55. Potrivit prerogativelor Comisiei de la Veneția, în raporturile cu curțile constituționale, aceasta poate formula, la solicitarea instanței naționale, opinii *amicus curiae*, dar nu cu privire la constituționalitatea actului supus controlului în procedura desfășurată potrivit legii naționale, ci cu privire la aspecte de drept constituțional și internațional comparat, incidente în cauza dedusă judecătii. Prin urmare, doar Curtea Constituțională poate aprecia oportunitatea formulării unei cereri adresate forului internațional, în funcție de obiectul controlului de constituționalitate. Sub acest aspect, plenul Curții Constituționale constată că, în analiza materiei supuse controlului de constituționalitate în prezentele cauze, nu sunt necesare lămuriri, pe calea unei opinii *amicus curiae* formulate de Comisia de la Veneția, cu privire la incidența unor aspecte de drept constituțional și internațional comparat.

56. Actul de sesizare în **Dosarul Curții Constituționale nr. 2.962A/2017** are ca **obiect al criticilor de neconstituționalitate**

dispozițiile Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, în ansamblul său, precum și dispozițiile art. I pct. 45 și 62 din lege, în special.

57. Actul de sesizare în **Dosarul Curții Constituționale nr. 2.965A/2017** are ca **obiect al criticilor de neconstituționalitate** dispozițiile art. I pct. 2, 4, 5, 14, 26, 29, 30, 45 și 61 din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară.

58. Având în vedere faptul că obiectul celor două sesizări în constituie dispoziții ale Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, pentru o bună administrare a actului de justiție constituțională, în temeiul art. 53 alin. (5) din Legea nr. 47/1992, plenul Curții Constituționale dispune, din oficiu, conexarea celor două cauze, respectiv a Dosarului nr. 2.965A/2017 la Dosarul nr. 2.962A/2017, care a fost primul înregistrat, urmând ca instanța constituțională să pronunțe o singură decizie prin care să efectueze controlul de constituționalitate *a priori* asupra dispozițiilor Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, în ansamblul său, precum și asupra dispozițiilor art. I pct. 2, 4, 5, 14, 26, 29, 30, 45, 61 și 62 din lege, în special.

59. Autorii sesizării susțin că dispozițiile criticate contravin prevederilor constituționale ale art. 1 alin. (3), (4) și (5) în ceea ce privește statul de drept, principiul separației puterilor, precum și claritatea și previzibilitatea legii, art. 16 alin. (1) privind egalitatea în fața legii și a autorităților publice, art. 21 alin. (3) cu privire la judecarea cauzei într-un termen rezonabil, art. 64 care consacră principiul autonomiei parlamentare, art. 73 alin. (3) privind legile organice, art. 74 alin. (1) referitor la inițiativa legislativă, art. 126 privind instanțele judecătorești, art. 132 alin. (1) referitor la statutul procurorilor, art. 133 alin. (1) și art. 134 alin. (1) privind rolul și atribuțiile Consiliului Superior al Magistraturii, precum și ale art. 148 alin. (2) și (4) privind integrarea României în Uniunea Europeană.

60. Propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară a fost inițiată de un număr de 10 deputați și senatori și înaintată Camerei Deputaților, în calitate de primă Cameră sesizată, la data de 31 octombrie 2017. Inițiativa legislativă este justificată în *Expunerea de motive* de necesitatea punerii în acord a unor texte declarate neconstituționale cu Decizia Curții Constituționale nr. 321 din 9 mai 2017 și de transferarea unor atribuții de la Secțiile Consiliului Superior al Magistraturii la Plenul acestuia. De asemenea, ca urmare a constatării unor numeroase cazuri în care redactarea hotărârilor judecătorești s-a făcut cu mult peste termenul de recomandare de 30 de zile, pentru a evita asemenea situații a fost introdusă „obligativitatea redactării hotărârilor judecătorești în termen de cel mult 90 de zile de la pronunțare”. Totodată, în acord cu Ministerul Justiției, s-a considerat că „se impune înființarea unei direcții speciale, în cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, care să investigheze infracțiunile săvârșite de magistrați”.

61. La solicitarea inițiatorilor, Biroul permanent al Camerei Deputaților a aprobat dezbaterea inițiativei legislative în procedură de urgență și, ulterior, a trimis propunerea legislativă pentru raport, la Comisia specială comună a Camerei

Deputaților și Senatului pentru sistematizarea, unificarea și asigurarea stabilității legislative în domeniul justiției, constituită în temeiul Hotărârii Parlamentului României nr. 69/2017, astfel cum a fost modificată prin Hotărârea Parlamentului României nr. 95/2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 915 din 22 noiembrie 2017. Au fost solicitate avizele Consiliului Legislativ și Consiliului Superior al Magistraturii, precum și punctul de vedere al Guvernului.

62. Propunerea legislativă a primit Avizul Consiliului Legislativ, adoptat la data de 8 noiembrie 2017, prin care această autoritate a avizat favorabil inițiativa, cu unele observații punctuale.

63. La data de 9 noiembrie 2017, Guvernul a trimis punctul său de vedere în care formulează, pe de o parte, observații și propuneri asupra conținutului normativ al inițiativei legislative, și, pe de altă parte, mai multe propuneri de completare a acesteia, lăsând la aprecierea Parlamentului oportunitatea adoptării unei atare legi.

64. La data de 15 noiembrie 2017, Consiliul Superior al Magistraturii a transmis avizul său negativ cu privire la inițiativa legislativă. Prin Hotărârea nr. 1.148 din 9 noiembrie 2017, Plenul C.S.M. arată că, deși propunerea legislativă conține o serie de modificări „ce au fost anterior agreate la nivelul Consiliului Superior al Magistraturii, în ansamblu, viciile de neconstituționalitate semnalate și disfuncționalitățile pe care multe dintre prevederile proiectului le-ar putea genera în organizarea și funcționarea sistemului judiciar, nu permit o soluție de avizare favorabilă, cu observații. O astfel de soluție ar fi fost posibilă în condițiile în care, în puncte esențiale, propunerile transmise spre avizare ar fi de natură să îmbunătățească activitatea sistemului judiciar, iar nicidecum să constituie un regres față de reglementările pe care ar urma să le înlocuiască, din perspectiva normelor constituționale, a independenței justiției și a statutului magistratului”.

65. După primirea raportului favorabil al Comisiei speciale comune a Camerei Deputaților și Senatului pentru sistematizarea, unificarea și asigurarea stabilității legislative în domeniul justiției, în data de 13 decembrie 2017, propunerea legislativă a fost aprobată, cu amendamente, de Camera Deputaților, și înaintată spre Camera decizională. Comisia specială comună a întocmit un nou raport asupra propunerii legislative, iar, la data de 20 decembrie 2017, Senatul României, în temeiul art. 75 și art. 76 alin. (1) din Constituție, a adoptat, cu amendamente, legea și a trimis-o spre promulgare Președintelui României în data de 23 decembrie 2017.

66. În termenul legal, un număr de 29 de senatori aparținând grupului parlamentar al Partidului Național Liberal, respectiv Înalta Curte de Casație și Justiție, constituită în Secții Unite au formulat obiecții de neconstituționalitate, care constituie obiectul prezentelor dosare conexe.

67. **Analiza criticilor de neconstituționalitate extrinsecă. Critica referitoare la neconstituționalitatea Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară prin raportare la prevederile art. 74 alin. (1), art. 79 și ale art. 133 din Constituție.** Critica de neconstituționalitate vizează nominalizarea, în Raportul elaborat de Comisia specială a Camerei Deputaților și Senatului pentru

sistematizarea, unificarea și asigurarea stabilității legislative în domeniul justiției, a asociațiilor profesionale ale magistraților, a Consiliului Superior al Magistraturii și a Consiliului Legislativ, ca autori ai unor amendamente aduse propunerii legislative, nominalizare care, în opinia autorilor sesizării, încalcă prevederile art. 74 alin. (1), art. 79 și ale art. 133 din Legea fundamentală.

68. Potrivit dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 74 alin. (1) teza întâi, „*Inițiativa legislativă aparține, după caz, Guvernului, deputaților, senatorilor sau unui număr de cel puțin 100.000 de cetățeni cu drept de vot*”, astfel că, în temeiul art. 74 alin. (4), „*Deputații, senatorii și cetățenii care exercită dreptul la inițiativă legislativă pot prezenta propuneri legislative numai în forma cerută pentru proiectele de legi*”, propunerile legislative fiind supuse dezbaterii „*mai întâi Camerei competente să le adopte, ca primă Cameră sesizată*”, potrivit alin. (5) al aceluiași articol din Constituție.

69. În temeiul acestor norme constituționale, un număr de 10 deputați și senatori au inițiat propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară pe care au înaintat-o Camerei Deputaților, în calitate de primă Cameră sesizată. Biroul permanent al acestei Camere a aprobat dezbaterea în procedură de urgență și, având în vedere dispozițiile art. 62 din Regulamentul Camerei Deputaților, potrivit căruia „*Biroul permanent trimite, spre examinare și în vederea elaborării rapoartelor, proiectele de legi, propunerile legislative, [...] comisiei permanente sesizate în fond, în competența căreia intră materia reglementată prin proiectul sau propunerea respectivă*”, a trimis propunerea legislativă pentru raport, la Comisia specială comună a Camerei Deputaților și Senatului pentru sistematizarea, unificarea și asigurarea stabilității legislative în domeniul justiției, constituită în temeiul art. 8 din Regulamentul activităților comune ale Camerei Deputaților și Senatului, potrivit căruia „*La nivelul Parlamentului se pot constitui comisii speciale pentru avizarea unor acte normative complexe, pentru elaborarea unor propuneri legislative sau pentru alte scopuri precizate în hotărârile de constituire a respectivelor comisii*” și a Hotărârii Parlamentului României nr. 69/2017, astfel cum a fost modificată prin Hotărârea Parlamentului nr. 95/2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 915 din 22 noiembrie 2017.

70. Potrivit dispozițiilor art. 65 alin. (4), coroborate cu art. 99 alin. (1) din Regulamentul Camerei Deputaților, deputații care nu fac parte din comisia sesizată în fond/comisia specială, grupurile parlamentare sau Guvernul, sub semnătura unui membru al Guvernului, au dreptul de a prezenta amendamente într-un termen ce nu poate fi mai mic de jumătate din termenul pe care comisia îl are pentru predarea raportului de la anunțarea în plenul Camerei a proiectului de lege sau a propunerii legislative. În temeiul art. 99 alin. (3) și (4), amendamentele formulate de către deputați se depun în scris, motivat și sub semnătura inițiatorului, la comisia sesizată în fond sau, după caz, comisia specială, cu precizarea, dacă este cazul, a grupului parlamentar din care face parte, iar amendamentele Guvernului se depun la Biroul permanent și vor fi transmise comisiei sesizate în fond. Conform art. 99 alin. (6) din regulament, comisia se pronunță asupra tuturor amendamentelor

înregistrate, cu respectarea termenului pe care îl are pentru predarea raportului, iar, în baza alin. (7) al aceluiași articol, președintele comisiei sesizate în fond poate solicita punctul de vedere al Consiliului Legislativ cu privire la unele amendamente, punct de vedere care va fi trimis în termenul stabilit de comisie.

71. Raportul comisiei cuprinde, potrivit art. 67 din Regulamentul Camerei Deputaților, referirea la modul cum s-au soluționat propunerile cuprinse în avizul Consiliului Legislativ, la punctul de vedere al Guvernului, dacă există implicații financiare asupra bugetului de stat sau asupra bugetului asigurărilor sociale de stat, alte avize, dacă este cazul, toate amendamentele admise și respinse, raportul final fiind redactat într-o manieră care să permită urmărirea acestuia, fie în format electronic, fie pe suport hârtie. Raportul cuprinde propuneri motivate privind admiterea fără modificări a actului examinat, respingerea acestuia sau admiterea lui cu modificări și/ori completări și se înaintează Biroului permanent al Camerei Deputaților.

72. După primirea raportului favorabil al Comisiei speciale comune a Camerei Deputaților și Senatului pentru sistematizarea, unificarea și asigurarea stabilității legislative în domeniul justiției, prin care s-a propus admiterea cu modificări și completări a actului examinat, propunerea legislativă a fost aprobată, cu amendamente, de Camera Deputaților, și înaintată spre Camera decizională, Senatul României. În temeiul art. 68 din Regulamentul Senatului, potrivit căruia „*Biroul permanent trimite proiectele de lege, propunerile legislative sau amendamentele comisiilor în competența cărora intră materia reglementată prin acestea, spre dezbateri și elaborarea rapoartelor sau avizelor*”, propunerea legislativă a fost trimisă pentru raport, Comisiei speciale comune a Camerei Deputaților și Senatului pentru sistematizarea, unificarea și asigurarea stabilității legislative în domeniul justiției.

73. Dispozițiile Regulamentului Senatului prevăd, la art. 74 alin. (1) teza întâi, că avizarea amendamentelor scrise, depuse de senatori, se face de către comisia sesizată în fond. Raportul comisiei cuprinde, potrivit art. 72 din Regulamentul Senatului, referirile motivate la avizul Consiliului Legislativ și al altor instituții sau organisme care, potrivit legii, sunt competente să avizeze un proiect de lege sau o propunere legislativă, precum și la toate amendamentele, inclusiv cele prevăzute în punctul de vedere al Guvernului. În toate cazurile, raportul va cuprinde, în anexe distincte, amendamentele admise și cele respinse de comisie, cu motivarea corespunzătoare. Raportul care se înaintează Biroului permanent al Senatului va cuprinde propuneri motivate privind admiterea fără modificări a actului examinat, respingerea acestuia sau admiterea lui cu modificări.

74. În baza raportului favorabil întocmit de Comisia specială comună, care a propus admiterea cu modificări și completări a actului examinat, Senatul României, în temeiul art. 75 și art. 76 alin. (1) din Constituție, a adoptat legea și a trimis-o spre promulgare Președintelui României.

75. Cu privire la rolul **comisiilor parlamentare**, Curtea Constituțională s-a pronunțat în repetate rânduri (exemplu fiind Decizia nr. 48 din 17 mai 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 125 din 21 mai 1994, Decizia nr. 460 din 13 noiembrie 2013, publicată în Monitorul Oficial al României,

Partea I, nr. 762 din 9 decembrie 2013), arătând că **acestea sunt organe interne de lucru ale Camerelor Parlamentului a căror activitate are caracter pregătitor pentru a oferi forului deliberativ toate elementele necesare adoptării deciziei**. Comisiile se constituie dintr-un număr restrâns de deputați sau senatori, specializați pe un anumit domeniu, cu o componență și o structură care respectă configurația politică a fiecărei Camere. Dezbaterile specializate care au loc în cadrul ședințelor acestor comisii se finalizează cu întocmirea de rapoarte sau avize care au rolul de a pregăti și facilita desfășurarea lucrărilor Camerelor, respectiv a dezbaterilor care vor avea loc în plenul acestora. Necesitatea creării acestor organe de lucru a fost impusă de asigurarea eficienței activității unui corp deliberativ numeros.

76. Din acest considerent, organizarea și funcționarea lor sunt amănunțit reglementate, potrivit art. 64 alin. (1) din Constituție, prin regulamentul fiecărei Camere sau regulamentul activităților comune. Dispozițiile constituționale nu fac decât să exprime acest rol subordonat, pregătitor, al activității comisiilor, diferențiat conform tipologiei lor, cuprinsă, de altfel, în prevederile art. 64 alin. (4) din Constituție: „*Fiecare Cameră își constituie comisia permanentă și poate institui comisii de anchetă sau alte comisii speciale. Camerele își pot constitui comisii comune.*”

77. Prin urmare, rațiuni ce țin de eficiența și eficacitatea demersului parlamentar în sensul elaborării unor proiecte/propuneri legislative de o anumită complexitate, astfel cum prevede art. 8 alin. (1) din Regulamentul activităților comune ale Camerei Deputaților și Senatului, justifică decizia Parlamentului de a constitui comisii comune speciale. Decizia constituirii unei asemenea comisii, luată cu respectarea prevederilor constituționale și regulamentare, ține de opțiunea exclusivă a Parlamentului, acesta având un drept propriu și originar de apreciere în privința organizării activității sale. Oportunitatea luării unei astfel de decizii nu poate fi cenzurată de Curtea Constituțională, prin intermediul controlului de constituționalitate, Parlamentul fiind suveran în a-și stabili modul de organizare a activității sale (a se vedea Decizia nr. 828 din 13 decembrie 2017, nepublicată la data pronunțării prezentei decizii).

78. Dat fiind acest caracter auxiliar al comisiilor parlamentare, natura juridică a rapoartelor sau avizelor adoptate de acestea este aceea a unui act preliminar, cu caracter facultativ, de recomandare, adoptat în scopul de a sugera o anumită conduită, sub aspect decizional, plenului fiecărei Camere sau Camerelor reunite. Rapoartele și avizele au caracter obligatoriu numai sub aspectul solicitării lor, iar nu și din perspectiva soluțiilor pe care le propun, Senatul și Camera Deputaților fiind singurele corpuri deliberative prin care Parlamentul își îndeplinește atribuțiile constituționale.

79. Curtea a mai statuat (Decizia nr. 209 din 7 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 188 din 22 martie 2012) că, în situația în care o comisie parlamentară, din diverse motive, nu-și poate duce la îndeplinire activitatea, respectiv **întocmirea unui raport sau a unui aviz, nu este de natură a împiedica plenul fiecărei Camere de a dezbate și de a decide direct asupra problemelor care intră în atribuțiile lor**. În fond, specificul activității unei Camere a Parlamentului

este de a adopta o decizie colectivă, luată cu majoritatea voturilor, după o dezbatere publică. Orice altă concluzie ar echivala, pe de o parte, cu o supradimensionare a rolului comisiilor de lucru ale Parlamentului prin atribuirea unor efecte mult sporite actelor pe care aceste organe de lucru le adoptă, împrejurare care excedează cadrului constituțional și regulamentar în care acestea activează, și, pe de altă parte, ar echivala cu o deturnare a rolului Parlamentului, în ansamblul său, ca organ reprezentativ suprem al poporului român, care beneficiază de o legitimitate originară, fiind exponentul intereselor întregii națiuni.

80. Analizând critica referitoare la nominalizarea, în Raportul elaborat de Comisia specială a Camerei Deputaților și Senatului pentru sistematizarea, unificarea și asigurarea stabilității legislative în domeniul justiției, a asociațiilor profesionale ale magistraților, a Consiliului Superior al Magistraturii și a Consiliului Legislativ, ca autori ai unor amendamente aduse propunerii legislative, alături de parlamentari sau grupuri parlamentare, Curtea reține că aceasta constituie o problemă de aplicare a regulamentelor celor două Camere și a regulamentului propriu de funcționare a comisiei. Cu alte cuvinte, **obiectul criticii de neconstituționalitate îl constituie, de fapt, raportul comisiei, care, în opinia autorilor sesizării, are un conținut care excedează normelor și procedurilor parlamentare.** Or, problemele legate de organizarea și desfășurarea ședințelor comisiilor și, implicit, cele legate de actele acestor organe interne de lucru **nu sunt probleme de constituționalitate, ci de aplicare a normelor regulamentare** (a se vedea, în acest sens, și Decizia nr. 307 din 28 martie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 293 din 4 mai 2012).

81. Modul în care comisia specială comună și-a desfășurat activitatea, în acord sau nu cu prevederile regulamentelor parlamentare sau cu cele ale propriului regulament, nu are relevanță constituțională, nefiind întemeiat pe criteriile de constituționalitate pe care Curtea să își poată fundamenta controlul. Comisia are dreptul de a invita la lucrările sale orice persoană sau entitate care poate oferi informații utile îmbunătățirii actului normativ supus examinării, iar membrii acesteia își pot însuși sau nu opiniile/sugestiile/recomandările formulate în fața lor. **Participarea la ședințele comisiei parlamentare a reprezentanților unor autorități publice, Consiliul Superior al Magistraturii ori Consiliul Legislativ, delegați să asiste la dezbaterile asupra inițiativei legislative pe parcursul procedurii parlamentare, nu are niciun efect juridic asupra avizului instituțional deja exprimat**, astfel că nu poate fi reținută critica autorilor sesizării referitoare la încălcarea atribuțiilor constituționale ale celor două autorități. De altfel, așa cum s-a arătat în prealabil, comisia poate oricând solicita punctul de vedere al Consiliului Legislativ cu privire la unele amendamente formulate pe parcursul dezbaterilor.

82. Prin urmare, dată fiind natura juridică a raportului adoptat de comisia parlamentară, care, sub aspectul soluțiilor propuse, are caracter de recomandare, **modul în care este întocmit acest raport nu are relevanță constituțională**, doar Senatul și Camera Deputaților, în plenul fiecărei Camere, având competență în îndeplinirea atribuției de legiferare.

83. Pe de altă parte, așa cum arată chiar și autorii sesizării, Curtea constată că **amendamentele aduse propunerii legislative, formulate de terțe entități, au fost însușite de parlamentari sau de grupuri parlamentare**, astfel că eventualele neregularități determinate de nerespectarea prevederilor regulamentare nu se dovedesc a fi reale.

84. Pentru aceste argumente, **Curtea apreciază ca neîntemeiată critica privind neconstituționalitatea Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară prin raportare la prevederile art. 74 alin. (1), art. 79 și ale art. 133 din Constituție.**

85. **Critica referitoare la neconstituționalitatea Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară prin raportare la prevederile art. 64 din Constituție care consacră autonomia celor două Camere ale Parlamentului.** Cu privire la acest aspect, Curtea apreciază că sunt pe deplin aplicabile cele reținute în prealabil referitor la dreptul Camerelor Parlamentului de a înființa comisii comune speciale, care funcționează după procedura stabilită de Parlament și de Regulamentele Camerei Deputaților și Senatului, precum și cele reținute de Curtea Constituțională în Decizia nr. 828 din 13 decembrie 2017, încă nepublicată, prin care instanța a constatat constituționalitatea Hotărârii Parlamentului României nr. 69/2017 privind constituirea Comisiei speciale comune a Camerei Deputaților și Senatului pentru sistematizarea, unificarea și asigurarea stabilității legislative în domeniul justiției, astfel cum a fost modificată prin Hotărârea Parlamentului României nr. 95/2017, inclusiv prin raportare la dispozițiile constituționale ale art. 64, care consacră principiul autonomiei parlamentare.

86. Curtea a reținut că, „atunci când comisia specială comună elaborează o propunere legislativă a cărei dezbatere și adoptare se realizează în ședințe separate ale Camerelor Parlamentului, aceasta se înscrie de Biroul permanent al Camerei de reflecție pe ordinea de zi a plenului acestei Camere”. Cu alte cuvinte, „atribuțiile comisiei speciale comune nu se limitează la ipotezele în care Parlamentul lucrează în ședință comună. Din contră, astfel cum prevede și art. 8 alin. (1) din Regulamentul activităților comune ale Camerei Deputaților și Senatului, aceasta se constituie pentru avizarea unor acte normative complexe, pentru elaborarea unor propuneri legislative sau pentru alte scopuri precizate în hotărârile de constituire a respectivelor comisii, iar rezultatul activității sale urmează procedura prevăzută de Constituție sau regulament, după caz”. Curtea a stabilit că „o viziune restrictivă asupra rolului comisiilor speciale comune ar duce la caracterul lipsit de eficiență al acestora [...] Acest lucru ar însemna că numai comisiile speciale constituite separat la nivelul fiecărei Camere ar avea competența să elaboreze propuneri legislative pentru cvasimajoritatea domeniilor, comisii care, prin activitatea lor, nu pot asigura o coerență, completitudine și unitate cu caracter general actului legislativ într-un domeniu dat, ele funcționând numai în cadrul Camerei de reflecție sau decizionale, după caz, iar multe proiecte/propuneri legislative aflate în diferite faze ale procedurii parlamentare ar scăpa acțiunii ei”.

87. Curtea a mai constatat că „o comisie specială, astfel cum ilustrează și denumirea sa, impune o **procedură specială**,

distinctă de cea generală, competența sa făcând **inutilă parcurgerea procedurii generale de avizare sau adoptare a unui raport**. Din moment ce comisia specială întocmește un raport asupra unui proiect/unei propuneri legislative, este inutil ca o comisie permanentă să întocmească un al doilea raport, deoarece s-ar ajunge la crearea unei proceduri care ar dubla obligația inițială de întocmire a raportului. [...] Astfel, în dezbateră și adoptarea raportului, oricare dintre membrii comisiei speciale comune, fie deputați, fie senatori, poate propune și vota amendamente, indiferent că procedura se află în fața Camerei Deputaților sau Senatului, iar prezentarea raportului în fața Camerei de reflecție sau decizionale urmând a fi realizată în aceleași condiții”. Prin urmare, Curtea a reținut că, „odată constituită o asemenea comisie, ea trebuie înzestrată cu instrumente și proceduri care să o facă funcțională și eficientă. În caz contrar, ea s-ar comporta ca orice altă comisie permanentă, neputând, astfel, răspunde unei nevoi sociale însemnate care, de fapt, a stat la baza instituirii sale”.

88. Având în vedere aceste argumente, **Curtea apreciază ca neîntemeiată critica privind neconstituționalitatea Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară prin raportare la prevederile art. 64 din Constituție**.

89. În concluzie, analizând criticile de neconstituționalitate extrinsecă, Curtea constată că dispozițiile Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară sunt constituționale, astfel că obiecția cu un atare obiect va fi respinsă, ca neîntemeiată.

90. **Analiza criticilor de neconstituționalitate intrinsecă. Critica referitoare la dispozițiile art. 1 pct. 2, cu referire la art. 2 alin. (2) din Legea nr. 304/2004, prin raportare la prevederile art. 1 alin. (5) și art. 126 din Constituție.** Art. 1 pct. 2 din legea supusă controlului de constituționalitate prevede că: „Articolul 2 se modifică și va avea următorul cuprins: [...] (2) *Justiția se realizează în mod egal pentru toți, fără deosebire de rasă, naționalitate, origine etnică, limbă, religie, sex, orientare sexuală, opinie, apartenență politică, avere, origine ori condiție socială sau de orice alte criterii discriminatorii, respectându-se principiul egalității de arme, independența instanțelor și a judecătorilor, principiul separării puterilor și a forței obligatorii a hotărârilor definitive ale instanței, precum și durată rezonabilă a proceselor și a respectării dreptului la apărare.*”

91. Legea nr. 304/2004, în vigoare în prezent, prevede la art. 2 alin. (2) că „*Justiția se realizează prin următoarele instanțe judecătorești:*

- a) *Înalta Curte de Casație și Justiție;*
- b) *curți de apel;*
- c) *tribunale;*
- d) *tribunale specializate;*
- e) *instanțe militare;*
- f) *judecătorii.*”

92. **Critica vizează, pe de o parte, suprapunerea textului de lege, în noua redactare cu norme deja existente în cuprinsul Legii nr. 304/2004,** împrejurare ce generează neclaritatea textului, incompatibilă cu principiul constituțional al legalității, reglementat în art. 1 alin. (5) din Constituție, **și pe de altă parte, abrogarea formei anterioare a alin. (2) al art. 2 din**

Legea nr. 304/2004, în conținutul căruia sunt menționate expres instanțele care funcționează în cadrul sistemului național de justiție, împrejurare ce este de natură a atrage încălcarea prevederilor art. 126 alin. (1) din Constituție.

93. Analizând textul de lege criticat, Curtea observă că acesta reia *expressis verbis* soluția legislativă din art. 7 alin. (2) din legea în vigoare, care prevede că „*Justiția se realizează în mod egal pentru toți, fără deosebire de rasă, naționalitate, origine etnică, limbă, religie, sex, orientare sexuală, opinie, apartenență politică, avere, origine ori condiție socială sau de orice alte criterii discriminatorii*”, soluția legislativă din art. 10, potrivit căreia „*Toate persoanele au dreptul la un proces echitabil și la soluționarea cauzelor într-un termen rezonabil, de către o instanță imparțială și independentă, constituită potrivit legii*”, soluția legislativă din art. 15 teza întâi, în temeiul căreia „*Dreptul la apărare este garantat*”, precum și soluția legislativă din art. 16 alin. (1), care prevede că „*Hotărârile judecătorești trebuie respectate și duse la îndeplinire în condițiile legii*”, dispoziții legale care vor rămâne în vigoare, nefiind modificate de legea supusă controlului.

94. Pe lângă acestea, „*principiul separării puterilor*” invocat în dispoziția modificatoare are consacrară constituțională în art. 1 alin. (4) din Constituție, care face vorbire despre „*principiul separației și echilibrului puterilor — legislativă, executivă și judecătorească*”, iar la nivel legal este transpus de dispozițiile art. 1 alin. (1) din Legea nr. 304/2004, potrivit căreia „*Puterea judecătorească se exercită de Înalta Curte de Casație și Justiție și de celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege*” și de cele ale art. 3, potrivit căreia „*Competența organelor judiciare și procedura judiciară sunt stabilite de lege*”. Legea supusă controlului de constituționalitate, prin art. 1 pct. 1, înlocuiește sintagma „*puterea judecătorească se exercită*” din cuprinsul art. 1 alin. (1) din Legea nr. 304/2004, sintagmă care are corespondent în norma constituțională și care, pe de o parte, delimitează această putere de celelalte două — legislativă și executivă, și, pe de altă parte, delimitează instanțele judecătorești de celelalte autorități judiciare — parchete și Consiliul Superior al Magistraturii, sub aspectul exercitării acestei puteri, cu sintagma „*justiția se realizează*”, care reprezintă actul înfăptuit de judecători, tocmai ca rezultat al exercitării puterii cu care Constituția învestește autoritatea în cadrul căreia aceștia își desfășoară activitatea. Această modificare însă nu impiedică asupra rolului constituțional al Înaltei Curți de Casație și Justiție și al celorlalte instanțe judecătorești de a exercita „*puterea judecătorească*”, norma legală reproducând întocmai dispozițiile art. 126 alin. (1) din Constituție.

95. Pe de altă parte, din enumerarea prevăzută în norma criticată a principiilor pe care trebuie să se fundamenteze realizarea justiției, principiul care nu are o consacrară expresă în legea în vigoare și, aparent, constituie un element de noutate introdus de legea modificatoare, este „*independența instanțelor*”. Analizând statutul instanțelor judecătorești, Curtea reține că acesta este reglementat la nivel constituțional în secțiunea 1 — Instanțele judecătorești a capitolului VI — Autoritatea judecătorească din titlul III — Autoritățile publice. În art. 126 alin. (1) se prevede că „*Justiția se realizează prin Înalta*

Curte de Casație și Justiție și de celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege, iar art. 124 — Înfiptuirea justiției, la alin. (3) prevede că „*Judecătorii sunt independenți și se supun numai legii*”. Mai mult, potrivit art. 133 alin. (1), „*Consiliul Superior al Magistraturii este garantul independenței justiției*”. Din coroborarea normelor constituționale, rezultă că independența justiției, principiu fundamental consacrat de Constituție, care, potrivit art. 152 alin. (1), constituie una dintre limitele materiale ale revizuirii Legii fundamentale, are două componente: componenta instituțională, care se referă la autoritatea care înfiptuiește justiția — instanța judecătorească și componenta individuală, care se referă la persoana care este învestită cu puterea de a spune dreptul, *jurisdictio*, respectiv judecătorul. Ambele componente implică existența unor numeroase aspecte, cum ar fi: lipsa imixtiunii celorlalte puteri în activitatea de judecată, faptul că niciun alt organ decât instanțele nu poate decide asupra competențelor lor specifice prevăzute prin lege, existența unei proceduri prevăzute de lege referitoare la căile de atac ale hotărârilor judecătorești, existența unor fonduri bănești suficiente pentru desfășurarea și administrarea activității de judecată, procedura de numire și promovare în funcție a magistraților și, eventual, perioada pentru care sunt numiți, condiții de muncă adecvate, existența unui număr suficient de magistrați ai instanței respective pentru a evita un volum de muncă excesiv și pentru a permite finalizarea proceselor într-un termen rezonabil, remunerare proporțională cu natura activității, repartizarea imparțială a dosarelor, posibilitatea de a forma asociații ce au ca principal obiect protejarea independenței și a intereselor magistraților etc. (a se vedea, în acest sens, și Decizia nr. 873 din 25 iunie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 433 din 28 iunie 2010). Așadar, „*independența instanțelor*”, ca principiu pe care se fundamentează actul de justiție, potrivit normei modificatoare, nu constituie un element nou din perspectiva garanțiilor constituționale în această materie, noutatea fiind doar consacrară sa legală, fără ca legiuitorul să ofere o explicare a conceptului.

96. În fine, **un alt efect al modificării operate îl constituie abrogarea soluției legislative anterioare care enumeră instanțele judecătorești care înfiptuiesc justiția**. Astfel, potrivit art. 126 alin. (1) din Constituție, „*Justiția se realizează prin Înalta Curte de Casație și Justiție și de celelalte instanțe judecătorești stabilite de lege*”. Dispozițiile art. 2 alin. (2) din Legea nr. 304/2004, în vigoare în prezent, constituie chiar expresia normei constituționale, dând substanță obligației legiuitorului de a stabili, prin lege, celelalte instanțe judecătorești, care, alături de Înalta Curte de Casație și Justiție, realizează, în România, justiția. Eliminarea enumerării exprese a acestor instanțe lipsește de efecte juridice norma constituțională. Or, având în vedere importanța majoră a domeniului reglementat, instanțele judecătorești exercitând una dintre puterile și funcțiile statului, **consacrarea explicită, printr-o normă de sine-stătătoare, clară, neechivocă, a acestor autorități ale statului, în chiar cuprinsul Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară se impune legiuitorului ordinar, ca obligație constituțională**, prevăzută de dispozițiile art. 1

alin. (5), în componenta referitoare la claritatea și previzibilitatea legii, coroborate cu art. 126 alin. (1) din Constituție.

97. Aspectele prezentate ridică serioase probleme de sistematizare, unificare și coordonare a legislației, dispozițiile art. 1 pct. 2 încălcând normele de tehnică legislativă, respectiv art. 16 alin. (1) din Legea nr. 24/2000, potrivit căruia „*În procesul de legiferare este interzisă instituirea aceluși reglementări în mai multe articole sau alineate din același act normativ ori în două sau mai multe acte normative [...]*”. Norma criticată nu numai că **nu înlătură paralelismele, ci le creează**, preluând soluții legislative deja existente în actul normativ, **ceea ce este de natură a-i afecta structura, concizia și unitatea conceptelor pe care acesta le utilizează**. Toate acestea, coroborate cu constatarea faptului că, prin modificările operate, **se abrogă soluția legislativă anterioară care consacră instanțele judecătorești care înfiptuiesc justiția**, conduc la concluzia că **dispozițiile art. 1 pct. 2, cu referire la art. 2 alin. (2) din Legea nr. 304/2004, sunt neconstituționale prin raportare la prevederile art. 1 alin. (5) și art. 126 din Constituție**.

98. **Critica referitoare la dispozițiile art. 1 pct. 4 prin raportare la prevederile art. 1 alin. (5) din Constituție**. Art. 1 pct. 4 din legea supusă controlului de constituționalitate prevede că: „*Articolul 9 se modifică și va avea următorul cuprins: Hotărârile secțiilor pot fi atacate la secția de contencios administrativ a curții de apel, conform dreptului comun.*”

99. Legea nr. 304/2004, în vigoare în prezent, prevede la art. 9 că „*Plenul Consiliului Superior al Magistraturii funcționează ca instanță de judecată pentru soluționarea contestațiilor formulate de judecători și procurori împotriva hotărârilor pronunțate de secțiile Consiliului Superior al Magistraturii, cu excepția celor date în materie disciplinară*”.

100. **Critica de neconstituționalitate vizează utilizarea sintagmei vagi și imprecise „hotărârile secțiilor”**, fără stabilirea unei corelații cu articolele anterioare, fapt ce creează, în opinia autorilor obiecției, incertitudine cu privire la emitentul hotărârilor ce pot fi atacate potrivit dispozițiilor acestui articol.

101. Dispozițiile art. 9 fac parte din capitolul II — *Accesul la justiție* al titlului I — *Dispoziții generale* din Legea nr. 304/2004. Alături de dispozițiile anterioare ale capitolului menționat (art. 6—8), care au ca finalitate consacrară dreptului oricărei persoane de a se adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și a intereselor sale legitime, art. 9 prevede competența plenului Consiliului Superior al Magistraturii de a funcționa, ca instanță de judecată, pentru soluționarea contestațiilor formulate de judecători și procurori împotriva hotărârilor pronunțate de secțiile Consiliului.

102. Noua reglementare pare să înlătore derogarea pe care dispozițiile art. 9 o prevăd în prezent, sub aspectul accesului la o instanță judecătorească de drept comun, și să transfere competența de soluționare a contestațiilor formulate de judecători și procurori împotriva hotărârilor pronunțate de secțiile Consiliului Superior al Magistraturii, în altă materie decât cea disciplinară, de la plenul Consiliului către o instanță judecătorească, respectiv curtea de apel — secția de contencios administrativ. Însă, în condițiile în care conținutul normei modificate vorbește despre „hotărârile secțiilor”, care pot fi

atacate la secția de contencios administrativ a curții de apel, fără ca norma să fie integrată într-un ansamblu de dispoziții din care să rezulte care sunt „secțiile” care pronunță respectivele hotărâri, redactarea textului legal este viciată de echivoc și imprevizibilitate. Reglementarea ar avea înțeles numai din analiza evoluției conținutului normativ al art. 9, deci exclusiv din interpretarea istorică a normei, însă o atare posibilitate este de neconceput din perspectiva exigențelor de calitate pe care Constituția le stabilește cu privire la o lege în vigoare. Astfel, Curtea constată că norma, în noua redactare, creează incertitudine cu privire la emitentul hotărârilor ce pot fi atacate potrivit dispozițiilor acestui articol, **nefiind clar dacă este vorba despre secții ale Consiliului Superior al Magistraturii, secții ale unor instanțe de judecată sau secții ale altor organisme sau autorități.**

103. Având în vedere aceste aspecte, Curtea reține că **dispozițiile art. I pct. 4 aduc atingere art. 1 alin. (5) din Constituție, din perspectiva lipsei de claritate și previzibilitate a legii.**

104. **Critica referitoare la dispozițiile art. I pct. 5 prin raportare la prevederile art. 1 alin. (5) din Constituție.** Art. I pct. 5 din legea supusă controlului de constituționalitate prevede că: „La articolul 16, după alineatul (2) se introduce un nou alineat, alin. (3), cu următorul cuprins: (3) Hotărârile judecătorești trebuie redactate în termen de cel mult 30 de zile de la data pronunțării. În cazuri temeinic motivate, termenul poate fi prelungit cu câte 30 de zile, de cel mult două ori.”

105. **Critica de neconstituționalitate vizează imprevizibilitatea sintagmei „cazuri temeinic motivate”,** din care nu se poate deduce cu certitudine care sunt cazurile în care termenul impus pentru redactarea hotărârilor judecătorești poate fi prelungit și nici cine este persoana îndreptățită să aprecieze această temeinicie și să aprobe prelungirea.

106. Cu privire la termenul de redactare a hotărârilor judecătorești, Curtea observă că dispozițiile procedurale de drept comun, civile și penale, prevăd deja termenul de 30 de zile de la data pronunțării. Astfel, potrivit dispozițiilor art. 426 alin. (5) din Codul de procedură civilă, „Hotărârea se va redacta și se va semna în cel mult 30 de zile de la pronunțare. Opinia separată a judecătorului rămas în minoritate, precum și, când este cazul, opinia concurentă se redactează și se semnează în același termen”. De asemenea, prevederile art. 406 alin. (1) din Codul de procedură penală dispun că „Hotărârea se redactează în cel mult 30 de zile de la pronunțare.”, iar alin. (2) prevede că „Hotărârea se redactează de unul dintre judecătorii care au participat la soluționarea cauzei, în cel mult 30 de zile de la pronunțare, și se semnează de toți membrii completului și de grefier.”. Normele procedurale au o redactare doar formal imperativă, întrucât nerespectarea termenului nu poate afecta valabilitatea hotărârii pronunțate, însă, atunci când se constată motive imputabile judecătorului, încălcarea acestora poate constitui abatere disciplinară, în condițiile art. 99 lit. h) din Legea nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor.

107. Noua reglementare prevede același termen pentru redactare și, în plus, posibilitatea prelungirii acestui termen cu câte 30 de zile, de cel mult două ori, în cazuri temeinic motivate. Dispoziția legală constituie premisa redactării unor hotărâri

judecătorești de calitate, înlăturând posibilitatea ca termenul de 30 de zile să devină un element de presiune asupra judecătorului, care s-ar expune unor eventuale consecințe de ordin disciplinar în cazul depășirii sale, și care, implicit, ar afecta calitatea actului de justiție. Posibilitatea prelungirii termenului de 30 de zile, în cazuri temeinic justificate, cu încă 60 de zile nu este de natură să afecteze soluționarea cauzei într-un termen rezonabil, având în vedere că dreptul la un proces echitabil presupune crearea unui cadru legal care să prevadă și garanția referitoare la redactarea unei hotărâri judecătorești în condiții adecvate cauzei, rolului instanței judecătorești sau situației particulare a judecătorului. Existența unor motive temeinice, concrete, care pot determina prelungirea termenului legal de redactare a hotărârii judecătorești constituie cauze exoneratoare de răspundere disciplinară. În literatura de specialitate s-a precizat că prin „*motive temeinic justificate*” trebuie să se înțeleagă numai acele împrejurări care, fără a avea gravitatea forței majore, sunt exclusive de culpă, fiind piedici relative, iar nu absolute (ca forța majoră). Pot constitui cazuri temeinic justificate pentru depășirea termenului procedural legal: complexitatea deosebită a cauzei în care a fost pronunțată hotărârea, încărcarea excesivă a rolului instanței care a pronunțat hotărârea, îmbolnăvirea judecătorului și spitalizarea sa etc., fiind necesar ca judecătorul să facă dovada temeiniciei motivelor invocate în susținerea cererii de prelungire a termenului.

108. Având în vedere aceste argumente, critica potrivit căreia nu se poate deduce cu certitudine care sunt cazurile în care termenul impus pentru redactarea hotărârilor judecătorești poate fi prelungit nu poate fi reținută, **identificarea și constatarea „cazurilor temeinic motivate” urmând a fi efectuate, de la caz la caz, de persoana competentă, potrivit legii, să verifice respectarea obligației legale de redactare în termenul de 30 de zile de la pronunțare a hotărârii judecătorești de către judecătorul cauzei.** Sub acest aspect, nu poate trece neobservat faptul că autorii obiecției de neconstituționalitate formulează o critică cu privire la o sintagmă frecvent utilizată în legislația în vigoare și a cărei sferă de cuprindere a fost determinată de jurisprudență, care, în funcție de instituția juridică reglementată, i-a conferit conținutul normativ adecvat. Astfel, sintagma „*motive temeinice*” sau „*cazuri/motive temeinic justificate*” se regăsește, cu titlu exemplificativ, în numeroase norme din legislația procesuală de drept comun, în Codul de procedură civilă (art. 19, 137, 143, 163, 186, 187, 213, 214, 215, 222, 229, 230, 237, 241, 254, 304, 338, 357, 358, 386, 393, 418, 484, 567, 582, 584, 653, 710, 719, 760, 824, 906, 934, 965, 973, 990, 1033 sau 1119), respectiv în Codul de procedură penală (art. 46, 144, 148, 150, 154, 159, 209, 210, 215, 221, 228, 335, 350, 288, 493 sau 509).

109. În concluzie, Curtea apreciază că **dispozițiile art. I pct. 5 cu privire la sintagma „motive temeinic justificate” sunt constituționale prin raportare la prevederile art. 1 alin. (5),** fiind suficient de clare și previzibile sub aspectul incidenței lor.

110. **Critica referitoare la dispozițiile art. I pct. 14, 29 și 30 prin raportare la prevederile art. 21 alin. (3) din Constituție.** Art. I pct. 14 din legea supusă controlului de constituționalitate

prevede că: „*La articolul 31 alineatul (1), litera b) se modifică și va avea următorul cuprins: b) pentru contestațiile împotriva hotărârilor pronunțate de judecătorii de drepturi și libertăți și judecătorii de cameră preliminară de la curțile de apel și Curtea Militară de Apel, completul de judecată este format din 2 judecători.*”

111. Art. I pct. 29 din legea supusă controlului de constituționalitate are următorul conținut: „*La articolul 54, după alineatul (12) se introduce un nou alineat, alin. (13), cu următorul cuprins: „(13) Contestațiile formulate împotriva hotărârilor pronunțate în materie penală de către judecătorii și tribunale în cursul judecării în primă instanță, de către judecătorii de drepturi și libertăți și judecătorii de cameră preliminară de la aceste instanțe se soluționează în complet format din 2 judecători.*”

112. Art. I pct. 30 din legea supusă controlului de constituționalitate stabilește că: „*La articolul 54, alineatul (2) se modifică și va avea următorul cuprins: (2) Apelurile și recursurile se judecă în complet format din 3 judecători, cu excepția cazurilor în care legea prevede altfel.*”

113. **Critica de neconstituționalitate susține că, în lipsa unui studiu de impact privind resursele umane ale instanțelor, norma modificatoare va conduce la scăderea numărului de complete de judecată** (potrivit Dicționarului explicativ al limbii române, *completuri* — forma plural a substantivului neutru *complet*, n.n.) **și, implicit, la acordarea unor termene mai lungi pentru soluționarea cauzelor**, împrejurare ce este de natură a încălca prevederile art. 21 alin. (3) din Constituție.

114. Prima normă criticată vizează **compunerea completului** de judecată de la Înalta Curte de Casație și Justiție care soluționează contestațiile formulate împotriva hotărârilor pronunțate de judecătorii de drepturi și libertăți și judecătorii de cameră preliminară de la curțile de apel și Curtea Militară de Apel, din **2 judecători**. În prezent, dispozițiile art. 31 alin. (1) lit. b) din Legea nr. 304/2004 prevăd compunerea completului dintr-un singur judecător.

115. Cea de-a doua normă criticată introduce un nou alineat în cadrul art. 54 din Legea nr. 304/2004, care stabilește **compunerea completului** de judecată care soluționează contestațiile formulate împotriva hotărârilor pronunțate în materie penală în cursul judecării în primă instanță de către judecătorii de drepturi și libertăți și cei de cameră preliminară de la judecătorii și tribunale, din **2 judecători**. În prezent, dispozițiile art. 54 alin. (11) și (12) din Legea nr. 304/2004 prevăd compunerea acestor complete dintr-un singur judecător.

116. În fine, cea de-a treia normă criticată modifică norma actuală cuprinsă în art. 54 alin. (2), care prevede că apelurile se judecă în complet de 2 judecători, stabilind, ca normă generală, un complet format din **3 judecători** atât pentru judecarea apelurilor, cât și pentru cea a recursurilor.

117. Cu privire la modificările operate sub aspectul creșterii numărului de judecători care compun completele de judecată în materiile reglementate, Curtea reține că opțiunea legiuitorului cu privire la aceste aspecte nu constituie o problemă de constituționalitate, care să poată fi cenzurată pe calea controlului efectuat de Curte. Stabilirea normelor privind structura instanțelor de judecată, secțiile și completele

specializate din cadrul acestora sau compunerea completelor de judecată cad în competența de reglementare a legiuitorului ordinar. Acesta are o marjă semnificativă de apreciere în virtutea dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 126 alin. (1), care vorbesc de „*instanțe judecătorești stabilite de lege*”, precum și în art. 126 alin. (4), potrivit căroră „*Compunerea Înaltei Curți de Casație și Justiție și regulile de funcționare a acesteia se stabilesc prin lege organică*”. Mai mult, Curtea nu poate cenzura opțiunea legiuitorului sub aspectul existenței sau nu a unui studiu de impact al legii modificatoare privind resursele umane ale instanțelor, această chestiune neavând relevanță constituțională.

118. Pentru aceste motive, Curtea apreciază ca fiind **neîntemeiate criticile de neconstituționalitate formulate de autorii sesizării cu privire la dispozițiile art. I pct. 14, 29 și 30 din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară prin raportare la prevederile art. 21 alin. (3) din Constituție.**

119. Pe de altă parte, Curtea remarcă faptul că una dintre modificările operate cu privire la compunerea completelor de judecată nu respectă normele de tehnică legislativă, fiind susceptibilă a genera confuzie cu privire la aspectul reglementat. Astfel, așa cum s-a precizat în prealabil, dispozițiile art. I pct. 29 din legea supusă controlului de constituționalitate introduc un nou alineat — alin. (13) — în cadrul art. 54 din Legea nr. 304/2004, care stabilește compunerea din 2 judecători a unor complete de judecată. Dispozițiile în vigoare prevăd, la alin. (11) și alin. (12), compunerea acestor complete dintr-un singur judecător. Însă, ca urmare a modificării operate, **legiuitorul nu abrogă decât dispozițiile alin. (11) al art. 54 [art. I pct. 28 din legea supusă controlului de constituționalitate]** cu privire completele de judecată care soluționează contestațiile formulate împotriva hotărârilor pronunțate de către judecătorii de drepturi și libertăți și cei de cameră preliminară de la judecătorii și tribunale, dispozițiile alin. (12) rămânând nemodificate. Prin urmare, **compunerea completului de judecată care soluționează contestațiile formulate împotriva hotărârilor pronunțate în materie penală în cursul judecării în primă instanță de către judecătorii și tribunale este reglementată de dispozițiile art. 54 prin două norme diferite: 1 singur judecător — alin. (12), respectiv 2 judecători — alin. (13)**. Or, într-o atare situație, Curtea reține că, întrucât **dispozițiile art. I pct. 29 creează incertitudine în procesul de aplicare a legii, acestea încalcă art. 1 alin. (5) din Constituție, din perspectiva lipsei de claritate și previzibilitate a normei legale.**

120. **Critica referitoare la dispozițiile art. I pct. 26 prin raportare la prevederile art. 1 alin. (5) și art. 124 din Constituție.** Art. I pct. 26 din legea supusă controlului de constituționalitate prevede că: „*La articolul 53, după alineatul (2) se introduce un nou alineat, alin. (3), cu următorul cuprins: (3) Sistemul de repartizare aleatorie a cauzelor pe complete de judecată se auditează extern, la fiecare 2 ani, sub conducerea Ministerului Justiției și cu implicarea societății civile și a organizațiilor profesionale ale magistraților. Concluziile auditului sunt publice.*”

121. **Critica de neconstituționalitate vizează neclaritatea sintagmelor „sistemul de repartizare aleatorie a cauzelor pe complete” și „cu implicarea societății civile și a organizațiilor profesionale”, precum și lipsa oricărei referiri la procedura de auditare**, autorii sesizării susținând că imprecizia și neclaritatea textului de lege reprezintă o carență legislativă gravă, de natură a afecta principiul independenței justiției.

122. Analizând critica formulată, Curtea observă că, în temeiul art. 53 alin. (1) din Legea nr. 304/2004, „*Repartizarea cauzelor pe complete de judecată se face în mod aleatoriu, în sistem informatizat*”. Ținând seama de importanța domeniului reglementat, repartizarea aleatorie a dosarelor constituind una dintre garanțiile legale ale imparțialității justiției, norma completatoare prevede auditarea externă a sistemului de repartizare aleatorie a cauzelor, periodicitatea acestui audit — o dată la 2 ani, precum și efectuarea sa sub conducerea Ministerului Justiției și cu implicarea societății civile și a organizațiilor profesionale ale magistraților. De asemenea, noile dispoziții stabilesc caracterul public al concluziilor auditului extern.

123. Cu privire la sintagma „*sistemul de repartizare aleatorie a cauzelor pe complete*”, având în vedere structura unitară și coerentă a dispozițiilor art. 53, în forma completată, apare cu evidență faptul că auditul extern are ca obiect verificarea sistemului informatizat pe baza căruia se realizează repartizarea aleatorie a cauzelor pe complete de judecată. În ceea ce privește procedura de auditare, legea se limitează la a stabili aspectele esențiale ale activității de auditare, și anume sub conducerea cărei autorități publice se desfășoară activitatea de auditare — Ministerul Justiției, participarea reprezentanților societății civile și a organizațiilor profesionale ale magistraților în cadrul procedurii, precum și caracterul public al concluziilor auditului, toate acestea reprezentând garanții ale unei evaluări obiective. Implicit, legiuitorul ordinar a apreciat că regulile de desfășurare a procedurii propriu-zise de auditare, reprezentând modalități și operațiuni tehnice de verificare a sistemului informatizat de repartizare a cauzelor, rămân a fi stabilite prin norme cu caracter infralegal.

124. Așadar, Curtea constată că **nu sunt întemeiate criticile potrivit cărora dispozițiile art. I pct. 26 contravin prevederilor art. 1 alin. (5) și art. 124 din Constituție, acestea reglementând garanții legale ale principiului independenței justiției și fiind formulate cu suficientă precizie și claritate.**

125. **Critica referitoare la dispozițiile art. I pct. 45 prin raportare la prevederile art. 1 alin. (3) și (5), art. 16 alin. (1), art. 132 alin. (1), art. 134 alin. (1) și art. 148 alin. (2) și alin. (4) din Constituție.** Art. I pct. 45 din legea supusă controlului de constituționalitate prevede introducerea unei noi secțiuni, secțiunea 2¹ — *Secția pentru Investigarea Infrațiunilor din Justiție*, care urmează a funcționa în cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție. Această secțiune face obiectul atât al unor **critici de ansamblu**, cu privire la înființarea Secției pentru Investigarea Infrațiunilor din Justiție, (i) din perspectiva efectelor pe care instituirea acestei noi structuri de parchet o are asupra competențelor altor structuri deja existente, (ii) din perspectiva faptului că reglementează norme care țin de

statutul procurorului, precum și (iii) din perspectiva creării unui regim discriminatoriu, neîntemeiat pe criterii obiective și raționale, cât și obiectul unor **critici punctuale** care vizează (iv) modul de reglementare a instituției procurorului șef al acestei secții și (v) competența procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție de a soluționa conflictele de competență ivite între structurile Ministerului Public.

126. (i) În ceea ce privește **critica referitoare la efectele pe care înființarea acestei Secții le are asupra competenței Direcției Naționale Anticorupție**, în sensul diminuării acesteia în ceea ce privește cercetarea infracțiunilor de corupție, a infracțiunilor asimilate și în legătură directă cu acestea, comise de către judecători, procurori, respectiv de către membrii C.S.M., precum și a celor comise de alte persoane alături de magistrați, diminuare a competenței care, în opinia autorilor sesizării, încalcă „recomandările Comisiei Europene cuprinse în rapoartele M.C.V.” și, implicit, prevederile art. 148 alin. (2) și (4) din Constituție, Curtea apreciază că aceasta este neîntemeiată.

127. Astfel, așa cum s-a subliniat în prealabil în ceea ce privește competența de reglementare a legiuitorului ordinar a normelor privind structura instanțelor de judecată, secțiile și completele specializate din cadrul acestora sau compunerea completelor de judecată, respectiv a faptului că stabilirea lor intră în marja legiuitorului de apreciere, în virtutea dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 126 alin. (1) și (4), toate argumentele menționate sunt pe deplin aplicabile și în cazul structurilor de parchete care funcționează pe lângă instanțele de judecată, în condițiile legii, potrivit art. 131 alin. (3) din Constituție. Așadar, opțiunea legiuitorului în sensul înființării unei noi structuri de parchet — secție, în cadrul Parchetului de pe lângă Î.C.C.J. —, corespunde competenței sale constituționale de legiferare în domeniul organizării sistemului judiciar.

128. Împrejurarea că, în urma înființării acestei noi structuri cu competențe proprii de investigare, o structură de parchet preexistentă pierde o parte dintre competențele sale legale nu constituie o problemă de constituționalitate. Atâta vreme cât respectiva structură de parchet nu are o consacrare constituțională, fiind înființată și funcționând tot ca rezultat al opțiunii legiuitorului ordinar, aspectele legate de competențele sale rămân în sfera de decizie a legiuitorului, în temeiul prevederilor constituționale cuprinse în art. 131 alin. (2), potrivit cărora „*Ministerul Public își exercită atribuțiile prin procurori constituiți în parchete, în condițiile legii.*”

129. În ceea ce privește invocarea în susținerea criticilor de neconstituționalitate a prevederilor **art. 148 alin. (2) și (4) din Constituție**, care prevăd prioritatea de aplicare a prevederilor tratatelor constitutive ale Uniunii Europene, precum și a celorlalte reglementări comunitare cu caracter obligatoriu față de dispozițiile contrare din dreptul intern, **întrucât nu este relevant niciun act european cu caracter obligatoriu care să susțină criticile formulate, Curtea constată că aceste norme constituționale nu au incidență în materia supusă controlului.**

130. (ii) Referitor la **critica potrivit căreia**, în contradicție cu prevederile Legii nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative și, implicit, cu

prevederile art. 1 alin. (5) din Constituție, **Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 304/2004 stabilește reglementări care se află în strânsă legătură cu statutul magistraților, motiv pentru care acestea trebuie reglementate în primul rând în Legea nr. 303/2004**, Curtea consideră că și aceasta este neîntemeiată.

131. În prezent, Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, în titlul III — Ministerul Public, capitolul II — Organizarea Ministerului Public, prevede trei secțiuni referitoare la structurile de parchet înființate pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție: secțiunea 1 — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, secțiunea 11 — Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism și secțiunea a 2-a — Direcția Națională Anticorupție. Cele două direcții sunt structuri cu personalitate juridică din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, cu competențe în combaterea criminalității organizate și terorismului, respectiv în combaterea infracțiunilor de corupție. Statutul procurorilor care își desfășoară activitatea în aceste structuri este cel prevăzut de dispozițiile Legii nr. 303/2004, act normativ cu caracter de drept comun în materia statutului judecătorilor și procurorilor. Însă, având în vedere specializarea acestor parchete, legiuitorul a prevăzut unele dispoziții derogatorii sub aspectul condițiilor de acces (interviu organizat de comisii speciale), de evaluare anuală a rezultatelor sau de încetare a activității (revocarea prin ordin a procurorului șef) în ceea ce privește procurorii celor două direcții, chiar în cuprinsul acestei legi.

132. În mod similar, prin art. I pct. 45 din legea supusă controlului constituțional, legiuitorul introduce o nouă secțiune — secțiunea 21, intitulată *Secția pentru Investigarea Infracțiunilor din Justiție*, care are competența exclusivă de a efectua urmărirea penală pentru infracțiunile săvârșite de judecători și procurori, inclusiv judecătorii și procurorii militari și cei care au calitatea de membri ai Consiliului Superior al Magistraturii. Dispozițiile cuprinse în noua reglementare stabilesc norme derogatorii de la Legea nr. 303/2004, în ceea ce privește statutul procurorilor, sub aspectul numirii procurorului șef de secție, a delegării sau detașării procurorilor în această secție.

133. Deși este preferabil ca normele privind statutul și cariera procurorilor să se regăsească în mod unitar cuprinse într-un singur act normativ, respectiv Legea nr. 303/2004, opțiunea legiuitorului de a reglementa distinct în cuprinsul actului normativ prin care se înființează noi structuri de parchet, respectiv Legea nr. 304/2004, a acelor norme de drept care prezintă caracter de specificitate nu afectează constituționalitatea acestei din urmă legi, care este, deopotrivă, o lege organică, deci cu aceeași forță juridică cu legea care constituie dreptul comun în materie. Noile reglementări nu au aplicabilitate generală, nu înlocuiesc și nici nu modifică normele privind statutul procurorilor consacrat de Legea nr. 303/2004, ci doar stabilesc acele elemente care derogă de la dreptul comun și care se vor aplica în regim de lege specială. Așadar, **dispozițiile art. I pct. 45 sunt constituționale prin raportare la prevederile art. 1 alin. (5) din Constituție, din perspectiva respectării normelor de tehnică legislativă.**

134. (iii) În ceea ce privește **critica, potrivit căreia înființarea acestei structuri de investigare a infracțiunilor exclusiv pentru categoria profesională a magistraților nu are la bază un criteriu obiectiv și rațional și reprezintă o evidentă măsură discriminatorie**, de natură a înfrânge principiul constituțional al egalității în drepturi, Curtea constată că aceasta este, de asemenea, neîntemeiată.

135. Înființarea unor structuri de parchet specializate pe domenii de competență materială (D.N.A. sau D.I.I.C.O.T.) sau personală (Secția pentru Investigarea Infracțiunilor din Justiție) constituie expresia opțiunii legiuitorului, care, în funcție de necesitatea prevenirii și combaterii anumitor fenomene infracționale, decide cu privire la oportunitatea reglementării acestora.

136. Cât privește competența după calitatea persoanei sau personală (*ratione personae*), Curtea a reținut că „aceasta este determinată de o anumită calitate a subiectului activ al infracțiunii și reprezintă o derogare de la competența materială obișnuită. Competența personală este determinată de calitatea pe care o are făptuitorul în momentul săvârșirii infracțiunii sau în momentul începerii judecării” (Decizia nr. 19 din 19 ianuarie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 233 din data de 30 martie 2016, paragraful 19).

137. Analizând dispozițiile Constituției, Curtea constată că însăși Legea fundamentală stabilește derogări de la competența materială obișnuită a parchetelor, având în vedere criteriul calității persoanei. Astfel sunt dispozițiile art. 72 alin. (2) teza a doua, în cazul deputaților și senatorilor, „*Urmărirea și trimiterea în judecată penală se pot face numai de către Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție*”, precum și art. 96 alin. (4) teza întâi, în cazul punerii sub acuzare a Președintelui României, respectiv art. 109 alin. (2) teza finală, în cazul miniștrilor, potrivit cărora „*Competența de judecată aparține Înaltei Curți de Casație și Justiție*”.

138. De asemenea, Codul de procedură penală stabilește competența după calitatea persoanei în cazul *curților de apel*, potrivit art. 38 alin. (1) lit. c), d), e), f) și g), în ceea ce îi privește pe judecătorii de la judecătorii, tribunale, curți de apel și Curtea Militară de Apel și procurorii de la parchetele care funcționează pe lângă aceste instanțe, avocați, notari publici, executori judecătorești, controlori financiari ai Curții de Conturi, precum și auditori publici externi, șefii cultelor religioase organizate în condițiile legii și ceilalți membri ai înaltului cler, care au cel puțin rangul de arhieru sau echivalent al acestuia, magistrații-asistenți de la Înalta Curte de Casație și Justiție, membrii Curții de Conturi, președintele Consiliului Legislativ, Avocatul Poporului, adjunctii Avocatului Poporului și pe chestori, precum și în cazul *Înaltei Curți de Casație și Justiție*, potrivit art. 40 alin. (1), în ceea ce îi privește pe senatori, deputați și membrii din România în Parlamentul European, membrii Guvernului, judecătorii Curții Constituționale, membrii Consiliului Superior al Magistraturii, judecătorii Înaltei Curți de Casație și Justiție și procurorii de la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

139. În contextul normativ constituțional și legal prezentat mai sus, noile dispoziții stabilesc competența Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție de a efectua urmărirea

penală pentru infracțiunile săvârșite de „ *judecători și procurori, inclusiv judecătorii și procurorii militari și cei care au calitatea de membri ai Consiliului Superior al Magistraturii*”. Din analiza comparativă a conținutului normativ al dispozițiilor art. 38 și art. 40 din Codul de procedură penală prin raportare la norma modificatoare, Curtea constată că aceasta din urmă completează competența Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție de a efectua urmărirea penală pentru infracțiunile săvârșite de judecătorii de la judecătorii, tribunale, tribunale militare, curți de apel și Curtea Militară de Apel și procurorii de la parchetele care funcționează pe lângă aceste instanțe. În ceea ce îi privește pe membrii Consiliului Superior al Magistraturii, judecătorii Înaltei Curți de Casație și Justiție și procurorii de la Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, infracțiunile săvârșite de aceștia sunt deja stabilite, potrivit dispozițiilor legale în vigoare, în competența de cercetare penală a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

140. Cu privire la reglementarea competenței după calitatea persoanei, în ceea ce îi privește pe judecători și procurori, Curtea Constituțională s-a mai pronunțat statuând cu privire la constituționalitatea dispozițiilor criticate. Astfel, prin Decizia nr. 599 din 21 octombrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 886 din 5 decembrie 2014, paragrafele 16—18, Curtea a reținut că „dispozițiile art. 38 alin. (1) lit. f) din Codul de procedură penală au preluat soluția legislativă care se regăsea în art. 28¹ pct. 1 lit. b²) din Codul de procedură penală din 1968. Cu privire la conținutul acestora, instanța de contencios constituțional a statuat prin Decizia nr. 909 din 1 noiembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 23 din 11 ianuarie 2013, că stabilirea competenței, inclusiv a celei după calitatea persoanei și instituirea regulilor de desfășurare a procesului în fața instanțelor judecătorești **sunt de competența exclusivă a legiuitorului**, care poate prevedea, în considerarea unor situații deosebite, reguli speciale de procedură, precum și modalități de exercitare a drepturilor procesuale, fără ca prin aceasta să se aducă atingere prevederilor constituționale. Astfel, reglementarea competenței curților de apel de a soluționa în primă instanță infracțiunile săvârșite de judecătorii de la curțile de apel și de procurorii de la parchetele care funcționează pe lângă aceste instanțe nu este de natură să aducă atingere prevederilor art. 16 din Legea fundamentală, deoarece situația deosebită a acestor categorii profesionale justifică un tratament juridic diferit”. De asemenea, Curtea a constatat că „textul de lege criticat nu contravine liberului acces la justiție și nici dreptului la un proces echitabil. Instituirea unor reguli de competență după calitatea persoanei nu îngrădește dreptul persoanelor de a se adresa instanțelor judecătorești și de a beneficia de drepturile și garanțiile procesuale instituite prin lege, în cadrul unui proces public, judecat de către o instanță independentă, imparțială și stabilită prin lege, într-un termen rezonabil, condiții care sunt asigurate și în situația judecării cauzelor în primă instanță de către curțile de apel”.

141. Sub aspectul înființării Secției pentru Investigarea Infracțiunilor din Justiție, la nivelul celui mai înalt parchet național, Curtea reține că aceasta are ca scop crearea unei

structuri specializate, cu un obiect determinat de investigație, și constituie o garanție legală a principiului independenței justiției, sub aspectul componentei sale individuale, independența judecătorului. Se asigură, pe această cale, o protecție adecvată a magistraților împotriva presiunilor exercitate asupra lor, împotriva abuzurilor săvârșite prin sesizări/denunțuri arbitrare și se asigură o practică unitară, la nivelul acestei structuri de parchet, cu privire la efectuarea actelor de urmărire penală pentru infracțiunile săvârșite de magistrați. Pe de altă parte, Curtea observă că normele cu privire la competența instanțelor judecătorești abilitate să judece cauzele penale privind judecătorii și procurorii rămân neschimbate, astfel că, potrivit dispozițiilor art. 38 alin. (1) lit. c) și f) din Codul de procedură penală, curtea de apel judecă în primă instanță infracțiunile săvârșite de judecătorii de la judecătorii, de la tribunale, de la curțile de apel și Curtea Militară de Apel, respectiv de procurorii de la parchetele care funcționează pe lângă aceste instanțe, iar, potrivit dispozițiilor art. 40 alin. (1) din Codul de procedură penală, Înalta Curte de Casație și Justiție judecă în primă instanță infracțiunile săvârșite de judecătorii acestei instanțe, respectiv de procurorii de la parchetul care funcționează pe lângă această instanță, precum și cele săvârșite de membrii Consiliului Superior al Magistraturii.

142. De altfel, stabilirea unor reguli speciale de competență cu privire la o anumită categorie de persoane nu reprezintă un element de noutate în actualul cadru normativ procesual penal. Astfel, Codul de procedură penală stabilește competența tribunalului militar, care, potrivit art. 37 alin. (1), judecă în primă instanță toate infracțiunile comise de militari până la gradul de colonel inclusiv, și a curții militare de apel, care, în temeiul art. 39 alin. (1), judecă în primă instanță anumite infracțiuni comise de militari, cele comise de judecătorii tribunalelor militare și de procurorii militari de la parchetele militare care funcționează pe lângă aceste instanțe, precum și cele săvârșite de generali, mareșali și amirali. Cu privire la normele speciale de competență a parchetelor militare, Curtea s-a pronunțat, de exemplu, prin Decizia nr. 273 din 26 iunie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 559 din 4 august 2003. Cu acel prilej, Curtea a arătat că „instituirea instanțelor militare, a căror competență este determinată de calitatea persoanelor de militari sau de angajați ai anumitor organe [...] nu încalcă nici principiul egalității în drepturi, nici drepturile procesuale garantate în Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Existența unei competențe personale nu exclude egalitatea cetățenilor în fața legii, întrucât instituirea ei, care este atributul legiuitorului, așa cum se prevede în art. 125 alin. (3) din Constituție [în prezent, art. 126 alin. (2) din Constituția, republicată], nu se face în mod discriminatoriu, ci în raport cu specializarea cerută de calitatea de militar sau de angajat civil în forțele armate. De asemenea, nu se încalcă dreptul de acces liber la justiție, deoarece dispozițiile legale criticate nu înlătură posibilitatea inculpatului de a beneficia de toate drepturile și garanțiile procesuale instituite prin lege, în cadrul unui proces echitabil”.

143. Prin Decizia nr. 1.363 din 27 octombrie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 836 din 4 decembrie 2009, Curtea a constatat că „nu poate fi reținută pretinsa

încălcarea a principiului egalității în drepturi, întrucât textele de lege criticate se aplică tuturor persoanelor aflate în ipoteza normei criticate, fără privilegii sau discriminări arbitrare. În plus, *stabilirea unor reguli speciale de competență cu privire la o anumită categorie de persoane* — militari în activitate, în sensul că în cauzele privind infracțiunile de corupție săvârșite de aceștia, urmărirea penală se efectuează de procurori militari din cadrul Direcției Naționale Anticorupție, indiferent de gradul militar pe care îl au persoanele cercetate, *nu este contrară principiului egalității*, care, astfel cum a statuat în mod constant Curtea Constituțională în jurisprudența sa, nu înseamnă uniformitate, astfel încât, dacă la situații egale trebuie să corespundă un regim juridic egal, pentru situații diferite tratamentul nu poate fi decât diferit”.

144. Având în vedere aceste argumente, Curtea apreciază ca neîntemeiată critica, potrivit căreia înființarea acestei structuri de investigare a infracțiunilor exclusiv pentru categoria profesională a magistraților nu are la bază un criteriu obiectiv și rațional și reprezintă o măsură discriminatorie. Curtea constată că, **în considerarea unor valori și principii constituționale, aparține competenței legiuitorului ordinar dreptul de a adopta norme care să dea conținut Legii fundamentale.** Sub acest aspect, prin Decizia nr. 20/2000, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 72 din 18 februarie 2000, Curtea a reținut că dispozițiile art. 124 alin. (3) din Constituție, conform cărora judecătorii sunt independenți și se supun numai legii, „nu au un caracter declarativ, ci constituie norme constituționale obligatorii pentru Parlament, care are îndatorirea de a legifera instituirea unor mecanisme corespunzătoare de asigurare reală a independenței judecătorilor, fără de care nu se poate concepe existența statului de drept, prevăzut prin art. 1 alin. (3) din Constituție”.

145. În concluzie, **critica de neconstituționalitate raportată la prevederile art. 16 din Constituție este neîntemeiată, dispozițiile art. I pct. 45 fiind în acord cu principiul egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților.**

146. (iv) Potrivit art. 88¹ alin. (4) din legea supusă controlului de constituționalitate, „**Secția pentru Investigarea Infracțiunilor din Justiție este condusă de un procuror șef secție, ajutat de un procuror șef adjunct, numiți în funcție de Plenul Consiliului Superior al Magistraturii, în condițiile prezentei legi.**” **Critica de neconstituționalitate având ca obiect aceste norme, care prin modul de numire îi conferă procurorului șef de secție „o independență totală față de Parchetul din care face parte”,** vizează încălcarea principiului controlului ierarhic consacrat în art. 132 alin. (1) din Constituție.

147. Transpunerea în plan legal a principiului constituțional al controlului ierarhic pe care se fundamentează activitatea procurorilor în România o constituie prevederile art. 65 din Legea nr. 304/2004. Potrivit acestor dispoziții, „(1) *Procurorii din fiecare parchet sunt subordonați conducătorului parchetului respectiv.*

(2) *Conducătorul unui parchet este subordonat conducătorului parchetului ierarhic superior din aceeași circumscripție.*

(3) *Controlul exercitat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, de procurorul-șef*

al Direcției Naționale Anticorupție, de procurorul-șef al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism sau de procurorul general al parchetului de pe lângă curtea de apel asupra procurorilor din subordine se poate realiza direct sau prin procurori anume desemnați.”

148. În temeiul art. 70 alin. (2) din Legea nr. 304/2004, „*Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție este condus de procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, ajutat de un prim-adjunct și un adjunct*”. Mai mult, dispozițiile art. 72 din lege prevăd că „*Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție exercită, direct sau prin procurori anume desemnați, controlul asupra tuturor parchetelor*”. Reglementând organizarea Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, prevederile art. 75 teza întâi din lege stabilesc că acesta „*are în structură secții conduse de procurori-șefi, care pot fi ajutați de adjuncți*”.

149. Din analiza coroborată a tuturor acestor norme rezultă că procurorul șef de secție din structura Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție este subordonat conducătorului acestui parchet. Așa cum s-a precizat mai sus, Secția pentru Investigarea Infracțiunilor din Justiție este o structură specializată din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, astfel că procurorul șef al acestei secții este subordonat ierarhic procurorului general al Parchetului de pe lângă Î.C.C.J.

150. Prin urmare, Curtea constată că autorii sesizării își formulează critica pornind de la premisa greșită că modalitatea de numire a procurorului șef determină „independența totală față de Parchetul din care face parte”. Or, împrejurarea că procurorul șef al Secției pentru Investigarea Infracțiunilor din Justiție este numit de Plenul Consiliului Superior al Magistraturii, în temeiul art. 88¹ alin. (4) din legea supusă controlului de constituționalitate, în vreme ce procurorii șefi — al Direcției Naționale Anticorupție și, respectiv, al Direcției de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism — sunt numiți de Președintele României, la propunerea ministrului justiției, cu avizul Consiliului Superior al Magistraturii, în temeiul art. 54 alin. (1) din Legea nr. 303/2004, nu prezintă relevanță din perspectiva aplicării dispozițiilor art. 132 alin. (1) din Constituție. Cu alte cuvinte, **indiferent de modul de numire în funcțiile de conducere în cadrul parchetelor,** potrivit principiului constituțional al controlului ierarhic pe care se fundamentează activitatea procurorilor, **toți aceștia sunt subordonați procurorului general al Parchetului de pe lângă Î.C.C.J.**

151. Astfel, în raporturile dintre procurorul șef al Secției pentru Investigarea Infracțiunilor din Justiție și procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție sunt aplicabile dispozițiile art. 64 din Legea nr. 304/2004, potrivit cărora „(1) *Dispozițiile procurorului ierarhic superior, date în scris și în conformitate cu legea, sunt obligatorii pentru procurorii din subordine*”, iar „(3) *Soluțiile adoptate de procuror pot fi infirmate motivat de către procurorul ierarhic superior, când sunt apreciate ca fiind nelegale*”. De asemenea, sunt incidente prevederile procesual penale cuprinse, de exemplu, în art. 304,

art. 335 alin. (1), art. 328 alin. (1) sau în art. 339 alin. (2) din Codul de procedură penală.

152. Pentru aceste argumente, Curtea constată că normele introduse prin **dispozițiile art. 1 pct. 45, în ceea ce privește art. 88¹ alin. (4) din Legea nr. 304/2004, respectă principiul constituțional consacrat de art. 132 alin. (1) din Legea fundamentală.**

153. (v) Pornind de la dispozițiile nou-introduse, cuprinse în art. 88¹ alin. (2), care prevăd că Secția pentru Investigarea Infrațiunilor din Justiție își păstrează competența de urmărire penală și în situația în care, alături de procurori și judecători, sunt cercetate și alte persoane, **autorii sesizării susțin că dispozițiile art. 88¹ alin. (5) încalcă prevederile art. 1 alin. (5) din Constituție, întrucât nu prevăd procedura efectivă de soluționare a conflictelor de competență care se pot ivi între această secție și celelalte structuri de parchet.**

154. Dispozițiile art. 88¹ alin. (5) din legea supusă controlului de constituționalitate au următorul conținut: „*Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție soluționează conflictele de competență apărute între Secția pentru Investigarea Infrațiunilor din Justiție și celelalte structuri sau unități din cadrul Ministerului Public.*”

155. Analizând dispozițiile criticate, Curtea reține că, prin instituirea unor structuri de parchet cărora legea le atribuie competență exclusivă în domeniile proprii de activitate investigativă, pot apărea situații în care două sau mai multe astfel de entități se consideră deopotrivă competente să instrumenteze o cauză sau, dimpotrivă, se consideră toate incompetente și își declină reciproc competența. Conflictele de competență pot fi pozitive sau negative.

156. În temeiul art. 58 alin. (1) și (2) din Codul de procedură penală, „*Organul de urmărire penală este dator să își verifice competența imediat după sesizare*”, iar „*Dacă procurorul constată că nu este competent să efectueze sau să supravegheze urmărirea penală, dispune de îndată, prin ordonanță, declinarea de competență și trimite cauza procurorului competent*”. Mai mult, dispozițiile art. 63 alin. (4) teza întâi prevăd că „*Conflictul de competență dintre 2 sau mai mulți procurori se rezolvă de către procurorul ierarhic superior comun acestora*”.

157. Prin urmare, dispozițiile art. 88¹ alin. (5) din legea supusă controlului de constituționalitate au ca scop rezolvarea unor astfel de situații, stabilind competența procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, care este procurorul ierarhic imediat superior în subordinea căruia își desfășoară activitatea structurile de parchet aflate în conflict, de a decide cărei structuri îi revine competența de a efectua urmărirea penală în respectiva cauză. Norma criticată nu face altceva decât să transpună norma cu caracter general, cuprinsă în art. 63 alin. (4) teza întâi din Codul de procedură penală, la situația concretă a unor conflicte apărute între Secția pentru Investigarea Infrațiunilor din Justiție și celelalte structuri sau unități din cadrul Ministerului Public, procedura de soluționare a conflictului fiind cea după care se soluționează orice conflict de competență ivit între procurori.

158. De altfel, Curtea observă că, în mod similar, dispozițiile art. 1 alin. (31) din Ordonanța de urgență a Guvernului

nr. 43/2002 privind Departamentul Național Anticorupție, „*Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție soluționează conflictele de competență apărute între Direcția Națională Anticorupție și celelalte structuri sau unități din cadrul Ministerului Public*”.

159. Pentru aceste argumente, Curtea apreciază că normele introduse prin **dispozițiile art. 1 pct. 45, în ceea ce privește art. 88¹ alin. (4) din Legea nr. 304/2004, respectă principiul constituțional consacrat de art. 1 alin. (5) din Legea fundamentală, sub aspectul condițiilor de calitate pe care norma trebuie să le îndeplinească.**

160. **Critica referitoare la dispozițiile art. 1 pct. 61 prin raportare la prevederile art. 73 alin. (3) lit. I) din Constituție.** Art. 1 pct. 61 din legea supusă controlului de constituționalitate prevede că: „*După articolul 134¹ se introduce un nou articol, art. 134², cu următorul cuprins: (1) Președintele curții de apel poate dispune ca, la instanțele cu volum mare de activitate din circumscripția curții de apel, să fie încadrate persoane, foști judecători care și-au încetat activitatea din motive neimputabile, pentru redactarea proiectelor de hotărâri judecătorești.*

(2) *Dispoziția prevăzută la alin. (1) poate fi luată pe baza procedurii stabilite de Consiliul Superior al Magistraturii, care va cuprinde inclusiv criteriile pentru identificarea situațiilor în care este necesară colaborarea cu foștii judecători.*”

161. **Critica de neconstituționalitate vizează lipsa de precizie și claritate a redactării, textul fiind lacunar cu privire la condițiile în care vor fi încadrați foștii judecători și cu privire la statutul lor profesional,** împrejurare ce, în opinia autorilor sesizării, încalcă dispozițiile art. 73 alin. (3) lit. I) din Constituție, referitoare la reglementarea acestor prevederi prin lege organică.

162. Hotărârea judecătorească, *stricto sensu*, reprezintă actul final și de dispoziție al instanței prin care se soluționează cu autoritate de lucru judecat litigiul dintre părți (*quod iudex sentit*) sau prin care instanța se dezinvestește; *lato sensu*, însă, hotărârea judecătorească vizează, pe lângă actul final al judecății (sentință, decizie și, în unele cazuri, chiar încheiere), și măsurile dispuse pe parcursul soluționării cauzei prin încheierile de ședință. În cele ce urmează, Curtea își va raporta analiza la hotărârea judecătorească, *stricto sensu*.

163. Sensul art. 124 alin. (1) din Constituție este acela că instanțele judecătorești care înfăptuiesc justiția, potrivit art. 126 alin. (1) din Constituție, trebuie să respecte legea, de drept material sau procesual, aceasta fiind cea care guvernează toate raporturile sociale deduse judecății. Dispoziția constituțională consacră principiul legalității actului de justiție și trebuie corelată cu prevederea art. 16 alin. (2) din Constituție care prevede că „*Nimeni nu este mai presus de lege*” și cu cea a art. 124 alin. (3) din Constituție, care prevede alte două principii constituționale: independența judecătorului și supunerea lui numai legii. Aceste dispoziții fundamentează activitatea instanțelor judecătorești, pe de o parte, și fixează poziția lor față de lege, pe de altă parte. Este unanim acceptat că atribuțiile judecătorului implică identificarea normei incidente, analiza conținutului său și o necesară aplicare a acesteia la faptele juridice pe care le-a stabilit. Astfel, în activitatea sa de înfăptuire a justiției, judecătorul interpretează legea, realizând un echilibru între

spiritul și litera ei, între exigențele de redactare și scopul urmărit de legiuitor, și o aplică raportului conflictual dedus judecății, soluționându-l printr-o hotărâre judecătorească, întemeiată pe un raționament juridic, care stabilește soluția judicioasă aplicabilă situației de fapt care a generat conflictul.

164. Tocmai în considerarea acestei finalități, Constituția consacră principiul potrivit căruia „*Justiția se înfăptuiește în numele legii*”, eliminând orice altă sursă care ar putea constitui un temei al arbitrarului sau al nedreptății. Realizarea justiției nu poate fi un act subiectiv, *pro causa*, al judecătorului, ci unul obiectiv, imparțial, derivat din raportarea la lege a situației de fapt și din supunerea judecătorului față de lege. Abaterea de la aceste rigori, bazată pe motive de subiectivitate, poate fi sancționată prin intermediul căilor de atac prevăzute de lege împotriva hotărârii judecătorești.

165. Înfiptuirea justiției, în numele legii, are semnificația că actul de justiție izvorăște din normele legale, iar forța lui executorie derivă tot din lege. Altfel spus, hotărârea judecătorească reprezintă un act de aplicare a legii pentru soluționarea unui conflict de drepturi sau interese, constituind mijlocul de restabilire a ordinii de drept și de consolidare a încrederii cetățeanului în autoritatea statului. Hotărârea judecătorească, având autoritate de lucru judecat, răspunde nevoii de securitate juridică, părțile având obligația să se supună efectelor obligatorii ale actului jurisdicțional, fără posibilitatea de a mai pune în discuție ceea ce s-a stabilit deja pe calea judecății. Așa fiind, **hotărârea judecătorească se situează în sfera actelor de autoritate publică**, fiind investită cu o eficiență specifică de către ordinea normativă constituțională. Datorită acestui fapt, *hotărârea judecătorească — desemnând tocmai rezultatul activității judiciare — reprezintă, fără îndoială, cel mai important act al justiției* (a se vedea, în acest sens, și Decizia nr. 972 din 21 noiembrie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 800 din 28 noiembrie 2012).

166. **Soluționarea unei cauze se realizează ca urmare a deliberării judecătorului sau judecătorilor care compun completul de judecată** și pronunțării hotărârii judecătorești, după ce s-au închis dezbaterile în cauză.

167. La **deliberare** iau parte *numai membrii completului* în fața cărora a avut loc dezbaterile. Deliberarea se realizează în secret și este actul procesual prin care completul de judecată verifică și evaluează materialul probator și procedural al cauzei, în vederea adoptării soluției ce urmează să rezolve conflictul de drept. *Obiectul deliberării îl constituie chestiunile de fapt și chestiunile de drept deduse judecății*. În materie penală, potrivit art. 393 alin. (2) și (3) din Codul de procedură penală, deliberarea poartă asupra existenței faptei și vinovăției inculpatului, asupra stabilirii pedepsei, asupra stabilirii măsurii educative ori măsurii de siguranță, dacă este cazul să fie luată, precum și asupra deducerii duratei măsurilor preventive privative de libertate și a internării medicale, respectiv asupra reparării pagubei produse prin infracțiune, asupra măsurilor preventive și asigurătorii, a mijloacelor materiale de probă, a cheltuielilor judiciare, precum și asupra oricărei alte probleme privind justa soluționare a cauzei. În materie civilă, potrivit art. 397 alin. (1) din Codul de procedură civilă, instanța este obligată să se pronunțe asupra tuturor cererilor deduse judecății,

neputând acorda mai mult sau altceva decât s-a cerut, dacă legea nu prevede altfel.

168. **Luarea hotărârii** (art. 394 din Codul de procedură penală și art. 398 din Codul de procedură civilă) trebuie să fie *rezultatul acordului membrilor completului de judecată*, iar când unanimitatea nu poate fi întrunită, hotărârea se ia cu majoritatea membrilor completului de judecată. În situația în care nu se poate întruni majoritatea, judecarea cauzei se reia în *complet de divergență*, iar, dacă în cursul deliberării, instanța apreciază că o anumită împrejurare trebuie lămurită și este necesară reluarea cercetării judecătorești sau a dezbaterilor [art. 395 alin. (1) din Codul de procedură penală] sau găsește că sunt necesare probe sau lămuriri noi (art. 400 din Codul de procedură civilă), *repune cauza pe rol*.

169. Potrivit art. 406 — **Redactarea și semnarea hotărârii** din Codul de procedură penală, hotărârea se redactează de *unul dintre judecătorii care au participat la soluționarea cauzei*, în cel mult 30 de zile de la pronunțare, și se semnează de *toți membrii completului și de grefier*. Potrivit art. 426 — **Redactarea și semnarea hotărârii** din Codul de procedură civilă, hotărârea se redactează de *judecătorul care a soluționat procesul*. În ipoteza litigiilor de muncă în care completul este constituit prin includerea asistenților judiciari, în temeiul art. 55 alin. (1) din Legea nr. 304/2004, președintele îl va putea desemna pe unul dintre aceștia să redacteze hotărârea. În cazul în care unul dintre judecători sau asistenți judiciari a rămas în minoritate la deliberare, el își va redacta opinia separată, care va cuprinde expunerea considerentelor, soluția pe care a propus-o și semnătura acestuia. De asemenea, judecătorul care este de acord cu soluția, dar pentru considerente diferite, va redacta separat opinia concurentă. În toate cazurile, hotărârea va fi semnată de membrii completului de judecată și de către grefier. Așadar, cele două norme procedurale prevăd responsabilitatea judecătorului care a soluționat procesul de a redacta hotărârea, în cazul completelor colegiale, având compunerea prevăzută de lege, obligația de redactare revenind oricărui dintre membrii completului.

170. Hotărârea prin care instanța soluționează fondul cauzei trebuie să conțină o parte introductivă, o expunere/considerentele și dispozitivul. **Expunerea sau considerentele hotărârii reprezintă motivarea hotărârii**. Potrivit art. 403 alin. (1) din Codul de procedură penală, expunerea trebuie să cuprindă, printre altele, motivarea soluției cu privire la latura penală, prin analiza probelor care au servit ca temei pentru soluționarea laturii penale a cauzei și a celor care au fost înlăturate, și motivarea soluției cu privire la latura civilă a cauzei, precum și analiza oricăror elemente de fapt pe care se sprijină soluția dată în cauză și arătarea temeiurilor de drept care justifică soluțiile date în cauză. În caz de condamnare, în temeiul art. 403 alin. (2) din cod, expunerea trebuie să mai cuprindă fapta, respectiv fiecare faptă reținută de instanță în sarcina inculpatului, forma și gradul de vinovăție, circumstanțele agravante sau atenuante, starea de recidivă, timpul ce se deduce din pedeapsa pronunțată și actele din care rezultă perioada ce urmează a fi dedusă. Potrivit art. 425 alin. (1) lit. b) din Codul de procedură civilă, considerentele hotărârii vor arăta obiectul cererii și susținerile pe scurt ale părților, expunerea situației de fapt

reținută de instanță pe baza probelor administrate, motivele de fapt și de drept pe care se întemeiază soluția, arătându-se atât motivele pentru care s-au admis, cât și cele pentru care s-au înlăturat cererile părților.

171. Motivarea unei hotărâri trebuie să fie clară și precisă, să se refere la probele administrate în cauză și să fie în concordanță cu acestea, să răspundă în fapt și în drept la toate aspectele incidente în cauză, să conducă în mod logic și convingător la soluția din dispozitiv. Hotărârea instanței trebuie să cuprindă, ca o garanție a caracterului echitabil al procedurii judiciare și al respectării dreptului la apărare al părților, **motivele de fapt și de drept care au format convingerea instanței**, precum și cele pentru care s-au înlăturat cererile/apărăriile părților. Considerentele hotărârii, reprezentând explicitarea soluției din dispozitiv, sprijinul necesar al acestuia, fac corp comun cu dispozitivul și intră deopotrivă în autoritate de lucru judecat, raportat la părțile din dosar și obiectul cauzei.

172. În conformitate cu jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, întinderea motivării depinde de diversitatea mijloacelor pe care o parte le poate ridica în instanță, precum și de prevederile legale, de obiceiuri, de principiile doctrinare și de practicile diferite privind prezentarea și redactarea sentințelor și hotărârilor în diferite state (Hotărârea din 15 februarie 2007, pronunțată în *Cauza Boldea împotriva României*, paragraful 29). Pentru a răspunde cerințelor procesului echitabil, motivarea ar trebui să evidențieze că judecătorul a examinat cu adevărat chestiunile esențiale ce i-au fost prezentate.

173. Obligativitatea motivării hotărârilor judecătorești constituie o condiție a procesului echitabil, exigentă a art. 21 alin. (3) din Constituția României și art. 6 alin. (1) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Astfel cum se reține în jurisprudența Curții Europene a Drepturilor Omului, în Hotărârea din 28 aprilie 2005, pronunțată în *Cauza Albina împotriva României*, paragraful 30, dreptul la un proces echitabil, garantat de art. 6 paragraful 1 din Convenția europeană pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, „include printre altele dreptul părților de a prezenta observațiile pe care le consideră pertinente pentru cauza lor. Întrucât Convenția nu are drept scop garantarea unor drepturi teoretice sau iluzorii, ci drepturi concrete și efective (Hotărârea *Artico împotriva Italiei*, din 13 mai 1980, seria A, nr. 37, p. 16, paragraful 33), acest drept nu poate fi considerat efectiv decât dacă aceste observații sunt în mod real „ascultate”, adică în mod corect examinate de către instanța sesizată. Altfel spus, art. 6 implică mai ales în sarcina „instanței” obligația de a proceda la un examen efectiv al mijloacelor, argumentelor și al elementelor de probă ale părților, cel puțin pentru a le aprecia relevanța [Hotărârea *Perez împotriva Franței* (GC), Cererea nr. 47.287/99, paragraful 80, CEDH 2004-I, și Hotărârea *Van der Hurk împotriva Olandei*, din 19 aprilie 1994, seria A, nr. 288, p.19, paragraful 59]”. De asemenea, se reține în practica instanței de contencios european al drepturilor omului că obligația instanței de a răspunde prin motivare la argumentele prezentate de părți este justificată, întrucât „numai prin pronunțarea unei hotărâri motivate poate fi realizată o corectă administrare a justiției” (Hotărârea din 27 septembrie 2001, pronunțată în *Cauza Hirvisaari împotriva Finlandei*, paragraful 30).

174. Totodată, în Hotărârea din 9 decembrie 1994, pronunțată în *Cauza Ruiz Torija împotriva Spaniei*, paragraful 29, instanța europeană a arătat că „problema de a ști dacă o instanță și-a încălcat obligația de a motiva ce decurge din art. 6 din Convenție nu se poate analiza decât în lumina circumstanțelor speței”.

175. În fine, prin Hotărârea din 7 martie 2017, pronunțată în *Cauza Cerovsek și Bozicnik împotriva Sloveniei*, Curtea europeană a statuat că **„judecătorii care nu au participat la proces nu pot motiva și semna hotărârea judecătorească, pentru că nu pot oferi garanția că s-a realizat o bună administrare a actului de justiție**”. „În cazul de față, Curtea este chemată să determine dacă reclamanții au beneficiat de un proces echitabil, în pofida faptului că motivarea deciziei de condamnare pronunțată de instanța națională nu a fost realizată de judecătorul care a pronunțat-o, ci de alți judecători, care nu au participat la proces” (paragraful 38). „Curtea este conștientă de lipsa de implicare a celor doi judecători în procesul de administrare a probelor. Observă că judecătorii D.K.M. și M.B. nu au participat la proces în niciun fel și și-au întocmit motivările exclusiv pe baza probelor deja existente din documentele scrise depuse la dosar” (paragraful 42). „În ceea ce privește problema pensionării judecătorului A.K., motivul invocat pentru lipsa motivării scrise a sentinței de condamnare, care, în opinia instanțelor naționale a condus la circumstanțe excepționale care au justificat o abatere de la procedura internă standard, Curtea observă că data pensionării ar fi trebuit să fie cunoscută judecătorului A.K. în avans. Prin urmare, ar fi trebuit, în principiu, să fie luate măsuri fie pentru ca judecătoria să finalizeze în timp util dosarele reclamanților, fie să implice un alt judecător într-un stadiu incipient al procedurii. [...] Prin urmare, Curtea nu poate fi de acord cu guvernul că au existat motive întemeiate de a se abate de la procedura standard, la care acuzatul ar fi avut dreptul în temeiul dreptului intern. În plus, este surprinzător faptul că, în ciuda unui termen legal de treizeci de zile, motivele scrise nu au fost furnizate timp de trei ani de la pronunțarea verdictelor, timp în care dosarele au fost pierdute și a fost necesară reconstituirea lor” (paragraful 44). „În concluzie, Curtea consideră că dreptul reclamanților la un proces echitabil a fost încălcat din cauza faptului că judecătorul care a condus procesul nu a prezentat motivarea scrisă a sentinței de condamnare și din cauza lipsei măsurilor adecvate care să compenseze această deficiență” (paragraful 47).

176. Având în vedere aceste argumente, Curtea Constituțională reține că **redactarea hotărârii judecătorești, actul final și de dispoziție al instanței prin care se soluționează cu autoritate de lucru judecat litigiul dintre părți, este rezultatul activității de deliberare**, desfășurată în secret, la care participă doar judecătorii care au calitatea de membri ai completului în fața căruia a avut loc dezbaterile. Doar aceștia se pot pronunța asupra chestiunilor de fapt și de drept deduse judecății, soluționându-le. Prin urmare, **legea prevede expres că hotărârea se redactează de unul dintre judecătorii care au participat la soluționarea cauzei**. Mai mult, **redactarea unei hotărâri judecătorești este inerent legată de motivarea ei**, acest din urmă aspect constituind, astfel cum s-a arătat mai sus, **o obligație a judecătorului cauzei ce decurge din**

prevederile art. 6 al Convenției europene pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale. Toate aceste aspecte constituie garanții ale dreptului părților la un proces echitabil, judecat de o instanță independentă și imparțială, care se supune numai legii.

177. Or, în situația în care nu judecătorul care a participat la dezbateri și la deliberări este acela care redactează/motivează hotărârea judecătorească, garanțiile pe care Constituția și legea le consacră pentru protejarea dreptului la un proces echitabil, pentru asigurarea unei justiții imparțiale, înfăptuite în numele legii, rămân instrumente declarative, lipsite de efectivitate, inutile. Cu alte cuvinte, întreaga reglementare referitoare la independența justiției, la regulile de procedură penală sau civilă referitoare la soluționarea cauzelor, la necesitatea săvârșirii unui act de justiție motivat, este lipsită de efecte juridice dacă hotărârea judecătorească prin care „se spune dreptul” este întocmită de o persoană care nu îndeplinește calitatea de judecător al cauzei, deci care este străină procedurii jurisdicționale, actului deliberativ care a condus la soluția adoptată și, implicit, actului de justiție în sine.

178. Motivarea hotărârii judecătorești este un act inerent funcției judecătorului cauzei, constituie expresia independenței sale și nu poate fi transferată către o terță persoană. Motivarea nu constituie doar premisa unei bune înțelegeri a hotărârii, dar și garanția acceptării sale de către justițiabil, care se va supune actului de justiție având încrederea că nu este un act arbitrar. Ea reprezintă un element esențial al hotărârii judecătorești, o puternică garanție a imparțialității judecătorului și a calității actului de justiție, precum și o premisă a exercitării corespunzătoare de către instanța superioară a atribuțiilor de control judiciar de legalitate și temeinicie. Or, în condițiile în care hotărârea judecătorească ar fi redactată/motivată de o altă persoană decât judecătorul cauzei, justițiabilul este lipsit tocmai de aceste garanții.

179. În consecință, Curtea constată că **dispozițiile legale criticate care prevăd încadrarea unor persoane, foști judecători care și-au încetat activitatea din motive neimputabile, pentru redactarea proiectelor de hotărâri judecătorești sunt neconstituționale, contravenind dispozițiilor art. 21 alin. (3), art. 124 și art. 126 alin. (1) din Constituție.**

180. Dincolo de aceste argumente peremptorii, Curtea apreciază că aceste norme contravin și dispozițiilor invocate de autorii sesizării, respectiv art. 73 alin. (3) lit. l) din Constituție, care prevăd reglementarea prin lege organică a organizării instanțelor judecătorești, întrucât textele de lege criticate nu cuprind condițiile în care vor fi încadrați foștii judecători care și-au încetat activitatea din motive neimputabile și nici nu stabilesc statutul lor profesional. Împrejurarea că norma face trimitere la un act adoptat de Consiliul Superior al Magistraturii prin care se va stabili procedura pe baza căreia vor fi încadrate aceste persoane, precum și criteriile pentru identificarea situațiilor în care este necesară „colaborarea” cu foștii judecători nu face altceva decât să sporească imprezibilitatea textului și să îl vicieze suplimentar prin raportare la dispozițiile art. 1 alin. (4) din Constituție, care consacră principiul separației puterilor în stat. Sub acest aspect, Curtea face trimitere la

jurisprudența sa (de exemplu, Decizia nr. 244 din 19 aprilie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 469 din 23 iunie 2016), care a stabilit că, „prin trimiterea la acte administrative, cu forță juridică inferioară legii, care reglementează, în absența unor norme cu forță juridică a legii organice, procedura și cazurile de modificare și/sau suspendare a raporturilor de serviciu”, dispozițiile legale criticate aduc atingere art. 73 din Constituție. „Dispozițiile de lege criticate nu respectă normele de tehnică legislativă, de vreme ce, potrivit Legii nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010, ordinele cu caracter normativ se emit numai pe baza și în executarea legii și trebuie să se limiteze strict la cadrul stabilit de actele pe baza și în executarea cărora au fost emise, fără ca prin acestea să poată fi completată legea, astfel cum s-a procedat prin ordinul ministrului afacerilor interne menționat.” Având în vedere cele menționate, Curtea a constatat că „prin delegarea unei atribuții ce aparține în exclusivitate legiuitorului către un membru al Guvernului sunt încălcate și prevederile art. 1 alin. (4) din Constituție referitor la principiul separației și echilibrului puterilor în stat, precum și art. 1 alin. (5) din Constituție, în componenta sa referitoare la previzibilitatea și accesibilitatea legii, întrucât personalul vizat, care se poate raporta, în aceste condiții, doar la prevederile lacunare ale legii, nu este în măsură să își adapteze conduita în mod corespunzător și nici să aibă reprezentarea precisă a executării raporturilor de serviciu”.

181. Prin urmare, Curtea reține că **dispozițiile art. I pct. 61 din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 304/2004 contravin și prevederilor constituționale cuprinse în art. 1 alin. (4) și alin. (5) și în art. 73 alin. (3) lit. l).**

182. **Critica referitoare la dispozițiile art. I pct. 62 prin raportare la prevederile art. 1 alin. (3), (4) și (5) și în art. 133 alin. (1) din Constituție.** Art. I pct. 62 din legea supusă controlului de constituționalitate prevede că: „Articolul 135 se modifică și va avea următorul cuprins: (1) Statele de funcții și de personal pentru curțile de apel, tribunale, tribunale specializate, judecătorii și parchete se aprobă prin ordin al ministrului justiției.

(2) Majorarea sau reducerea schemelor de personal pentru curțile de apel, tribunale, tribunale specializate, judecătorii și parchete se aprobă cu avizul conform al secțiilor corespunzătoare ale Consiliului Superior al Magistraturii, prin ordin al ministrului justiției.”

183. **Critica de neconstituționalitate vizează eliminarea avizului conform al Consiliului Superior al Magistraturii pentru aprobarea statelor de funcții și de personal pentru curțile de apel, tribunale, tribunale specializate, judecătorii și parchete,** împrejurare care, în opinia autorilor sesizării, încalcă prevederile cuprinse în art. 1 alin. (3), (4) și (5) și în art. 133 alin. (1) din Constituție, care instituie rolul Consiliului Superior al Magistraturii de garant al independenței justiției.

184. Analizând normele supuse controlului, Curtea observă că, prin dispozițiile art. I pct. 62 din legea criticată, pe lângă modificarea alin. (1) al art. 135 din Legea nr. 304/2004, în sensul eliminării avizului conform al Consiliului Superior al Magistraturii pentru aprobarea statelor de funcții și de personal pentru

instituțiile enumerate, legiuitorul introduce o nouă normă la alin. (2) al art. 135, respectiv aprobarea prin ordin al ministrului justiției, cu avizul conform al secțiilor corespunzătoare ale Consiliului Superior al Magistraturii, a majorării sau reducerii schemelor de personal pentru curțile de apel, tribunale, tribunale specializate, judecătorii și parchete. Cu alte cuvinte, **operând aceste modificări, legiuitorul nu a înlăturat controlul Consiliului Superior al Magistraturii asupra structurii de personal al instanțelor și parchetelor**, ca garanție a independenței funcționale a judiciarului față de executiv, **ci, dimpotrivă, a stabilit avizul conform al acestei autorități cu privire la actul relevant din punctul de vedere al dimensionării instanțelor și parchetelor, respectiv schema de personal**. Astfel, orice modificare care vizează numărul de judecători sau de procurori de la instanțe și parchete trebuie să primească, prealabil aprobării de către ministrul justiției, avizul conform al secțiilor corespunzătoare ale Consiliului.

185. Având în vedere aceste aspecte, Curtea constată că **modificările prevăzute de dispozițiile art. I pct. 62 din legea criticată sunt constituționale prin raportare la prevederile art. 1 alin. (3), (4) și (5) și în art. 133 alin. (1) din Constituție**.

186. În concluzie, analizând criticile de neconstituționalitate intrinsecă, Curtea constată că dispozițiile art. I pct. 2, 4, 29 și 61 din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 304/2004

privind organizarea judiciară sunt neconstituționale, obiecția cu un atare obiect urmând a fi admisă, în vreme ce dispozițiile art. I pct. 5, 14, 26, 30, 45 și 62 din lege sunt constituționale în raport de criticile formulate, astfel că obiecția cu un atare obiect va fi respinsă, ca neîntemeiată.

187. În acord cu jurisprudența sa constantă (a se vedea Decizia nr. 1.177 din 12 decembrie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 871 din 20 decembrie 2007, deciziile nr. 872 și nr. 874 din 25 iunie 2010, publicate în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 433 din 28 iunie 2010, sau Decizia nr. 975 din 7 iulie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 568 din 11 august 2010), Curtea observă că decizia prin care obiecția de neconstituționalitate a fost parțial admisă are ca efect deschiderea de drept a procedurii de reexaminare a legii de către Parlament pentru punerea de acord a prevederilor neconstituționale cu decizia Curții Constituționale, în temeiul art. 147 alin. (2) din Constituție. În cadrul acestei proceduri, Parlamentul poate modifica și alte prevederi legale numai dacă acestea se găsesc într-o legătură indisolubilă cu dispozițiile declarate ca fiind neconstituționale, pentru a asigura caracterul unitar al reglementării, și, în măsura în care se impune, va recorela celelalte dispoziții ale legii ca operațiune de tehnică legislativă, fără a putea aduce alte modificări de substanță legii în cauză.

188. Pentru considerentele arătate, în temeiul art. 146 lit. a) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, precum și al art. 11 alin. (1) lit. A.a), al art. 15 alin. (1) și al art. 18 alin. (2) din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi, în ceea ce privește dispozițiile art. I pct. 2, 4, 29 și 61 din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, și cu majoritate de voturi, cu privire la celelalte dispoziții criticate,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

1. Admite obiecția de neconstituționalitate formulată de un număr de 29 de senatori aparținând grupului parlamentar al Partidului Național Liberal, respectiv Înalta Curte de Casație și Justiție, constituită în Secții Unite, și constată că dispozițiile art. I pct. 2, 4, 29 și 61 din Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară sunt neconstituționale.

2. Respinge, ca neîntemeiată, obiecția de neconstituționalitate formulată de aceiași autori și constată că celelalte dispoziții ale Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică președinților celor două Camere, prim-ministrului, Înaltei Curți de Casație și Justiție și Președintelui României și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 23 ianuarie 2018.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent-șef,
Mihaela Senia Costinescu

OPINIE SEPARATĂ

1. Apreciem că **soluția de la pct. 2 din dispozitivul deciziei, de respingere, ca neîntemeiată, a obiecției de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară — prin care s-a constatat că celelalte dispoziții ale legii supuse controlului de constituționalitate, altele decât cele de la pct. 1 din dispozitiv, sunt constituționale în raport cu criticile formulate — a fost pronunțată cu nesocotirea prevederilor constituționale ale art. 64 și art. 65 referitoare la principiul autonomiei Camerelor Parlamentului, ale art. 16 alin. (1) referitoare la principiul egalității în fața legii, ale art. 74 alin. (4) privind prezentarea propunerilor legislative de către senatori și deputați numai în forma cerută pentru proiectele de legi și ale art. 148 alin. (2) și (4) referitoare la angajamentele pe care România și le-a asumat prin aderarea la Uniunea Europeană și, de aceea, formulăm prezenta opinie separată.**

2. În motivarea sesizării de neconstituționalitate, autorii acesteia au invocat atât critici de neconstituționalitate extrinsecă, cât și critici de neconstituționalitate intrinsecă.

3. Cu privire la **criticile de neconstituționalitate extrinsecă** formulate de un număr de 29 de senatori aparținând grupului parlamentar al P.N.L., autorii sesizării arată, printre altele, că, prin modalitatea de adoptare a legii deduse controlului de constituționalitate, a fost încălcat **principiul autonomiei Camerelor Parlamentului**. În virtutea acestui principiu, deputații și senatorii își pot exercita drepturile numai în Camera din care fac parte, fiind interzis expres ca un senator să își poată valorifica drepturile regulamentare în cadrul lucrărilor Camerei Deputaților, iar un deputat — în cele ale Senatului, aspect confirmat și de jurisprudența Curții Constituționale.

4. Totodată, autorii sesizării susțin că Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară a fost adoptată cu încălcarea prevederilor art. 64 din Constituție care consacră autonomia celor două Camere ale Parlamentului, atât în ceea ce privește exercitarea dreptului de a formula amendamente, cât și în ceea ce privește elaborarea și adoptarea raportului comisiei sesizate în fond. Astfel, potrivit datelor publice înscrise în fișa inițiativei legislative, propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară a fost transmisă de către Biroul permanent al Camerei Deputaților — în vederea avizării în fond — Comisiei speciale comune a Camerei Deputaților și Senatului pentru sistematizarea, unificarea și asigurarea stabilității legislative în domeniul justiției și, ulterior, de către Biroul permanent al Senatului la aceeași Comisie specială comună.

5. În calitate de primă Cameră sesizată, la Camera Deputaților, Comisia specială comună a dezbătut Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară și a adoptat un raport, care a fost votat cu majoritatea senatorilor și deputaților, membri ai Comisiei speciale. Mai mult decât atât, la dezbaterile legii în cadrul primei Camere sesizate, respectiv Camera Deputaților, senatorii au

formulat amendamente pe care, după cum rezultă din raportul Comisiei speciale, aceasta le-a și adoptat.

6. În mod similar, Biroul permanent al Senatului a transmis spre avizare în fond, aceleași Comisii speciale comune, Legea pentru modificarea și completarea Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară. Comisia specială a adoptat un nou raport de admitere, pe care l-a supus ulterior spre aprobare plenului Senatului, Cameră decizională. Și în cadrul acestei etape a procedurii legislative au fost depuse amendamente atât de către senatori, cât și de către deputați, raportul fiind adoptat cu votul majorității membrilor Comisiei speciale sesizate în fond, adică senatori și deputați, fiind astfel încălcat principiul autonomiei parlamentare.

7. Analizând **critica privind încălcarea principiului autonomiei parlamentare**, constatăm că, referitor la regimul juridic al comisiilor speciale comune, potrivit prevederilor art. 64 alin. (4) din Constituție, *„Fiecare Cameră își constituie comisia permanentă și poate institui comisii de anchetă sau alte comisii speciale. Camerele își pot constitui comisii comune”*.

8. În virtutea acestor prevederi constituționale și în temeiul art. 8 alin. (2) din Regulamentul activităților comune ale Camerei Deputaților și Senatului a fost adoptată Hotărârea Parlamentului României nr. 69 din 27 septembrie 2017 privind constituirea Comisiei speciale comune a Camerei Deputaților și Senatului pentru sistematizarea, unificarea și asigurarea stabilității legislative în domeniul justiției, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 776 din 29 septembrie 2017, modificată prin Hotărârea Parlamentului României nr. 95 din 20 noiembrie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 915 din 22 noiembrie 2017.

9. Potrivit obiectului său de reglementare, legea supusă controlului de constituționalitate aparține, conform prevederilor art. 73 alin. (3) lit. I) din Constituție, categoriei de legi organice, iar, în acord cu dispozițiile art. 75 alin. (1) din Constituție, aceasta se supune spre dezbateră și adoptare Camerei Deputaților, ca primă Cameră sesizată.

10. Urmărind fișa legislativă a legii examinate, propunerea legislativă pentru modificarea Legii nr. 304/2004 a fost prezentată, cu respectarea prevederilor constituționale mai sus menționate, Biroului permanent al Camerei Deputaților, la data de 31 octombrie 2017, fiind aprobată aplicarea procedurii de urgență pentru adoptarea sa. În aceeași zi a fost înregistrată pentru dezbateră, au fost solicitate avizele Consiliului Legislativ și Consiliului Superior al Magistraturii și punctul de vedere al Guvernului, propunerea legislativă fiind trimisă, la data de 13 noiembrie 2017, pentru raport la Comisia specială comună a Camerei Deputaților și Senatului pentru sistematizarea, unificarea și asigurarea stabilității legislative în domeniul justiției.

11. Or, **potrivit Hotărârii Parlamentului României nr. 69/2017, în forma în vigoare la data de 31 octombrie 2017**, anterioară modificării intervenite prin Hotărârea Parlamentului României nr. 95/2017, respectiva Comisie specială comună avea ca obiective ale activității sale doar pe cele enumerate la art. 1 alin. (1) lit. a) — j), fără ca printre acestea să se numere și domeniul de legiferare referitor la organizarea

judiciară: „(1) Se constituie Comisia specială comună a Camerei Deputaților și Senatului pentru sistematizarea, unificarea și asigurarea stabilității legislative în domeniul justiției, denumită în continuare Comisia, având următoarele obiective:

a) înglobarea în cuprinsul Codului de procedură penală (Legea nr. 135/2010) a modificărilor adoptate prin Legea nr. 255/2013 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 135/2010 privind Codul de procedură penală și pentru modificarea și completarea unor acte normative care cuprind dispoziții procesual penale, cu modificările ulterioare;

b) modificarea textelor în raport cu deciziile Curții Constituționale a României, emise începând cu 2014 și prin care s-au admis excepții de neconstituționalitate pentru articolele din Codul de procedură penală, în considerarea prevederilor art. 147 alin. (1) și (4) din Constituția României, republicată;

c) înglobarea în cuprinsul Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, cu modificările și completările ulterioare, a modificărilor introduse prin Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal, precum și a modificărilor introduse prin alte legi ulterioare adoptării;

d) punerea în acord a deciziilor pronunțate de Curtea Constituțională a României prin care s-au declarat neconstituționale texte din Codul penal, în considerarea prevederilor art. 147 alin. (1) și (4) din Constituția României, republicată;

e) transpunerea în legislația națională a tuturor directivelor (UE) Parlamentului European și a Consiliului privind consolidarea anumitor aspecte ale prezumției de nevinovăție și a dreptului de a fi prezent la proces în cadrul procedurilor penale;

f) punerea în acord cu concluziile Raportului Comisiei de la Veneția asupra relației dintre responsabilitatea ministerială politică și cea penală din anul 2013;

g) punerea în acord a rapoartelor GRECO cu prevederile Codului penal și Codului de procedură penală (Raportul de evaluare a României privind incriminările, 3 decembrie 2010, pct. 23, 24, 111, 112; Raportul de conformitate privind România, 7 decembrie 2012, Regretul efectiv, caracterul total automat și obligatoriu al clauzei de nepedepsire a denunțatorului, pct. 34, 37—42; Al doilea raport de conformitate a României, 12 decembrie 2014, pct. 35—37, 40, 41);

h) înglobarea în cuprinsul Legii nr. 134/2010 privind Codul de procedură civilă, republicată, cu modificările ulterioare, și al Legii nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările ulterioare, a textelor modificate prin legi ulterioare adoptării;

i) modificarea textelor în raport cu deciziile Curții Constituționale a României, emise începând cu 2015 și prin care s-au admis excepții de neconstituționalitate pentru articolele din Codul de procedură civilă, în considerarea prevederilor art. 147 alin. (1) și (4) din Constituția României, republicată;

j) transmiterea către Comisia specială a tuturor actelor normative cu incidență asupra justiției, aflate în procedură parlamentară la comisiile permanente, în vederea interpretării și adoptării, în corelare cu obiectivele comisiei.”

12. Așa fiind, din analiza textului precitat se poate lesne constata că, în acord cu dispozițiile art. 1 alin. (1) lit. j) din Hotărârea Parlamentului României nr. 69/2017, în forma în

vigoare la 31 octombrie 2017, obiectivul Comisiei era, la acea dată, „transmiterea către Comisia specială a tuturor actelor normative cu incidență asupra justiției, aflate în procedură parlamentară la comisiile permanente, în vederea interpretării și adoptării, în corelare cu obiectivele comisiei”. Potrivit acestui text, astfel redactat și aplicabil în mod obligatoriu la data de **31 octombrie 2017, rolul Comisiei speciale comune era de a centraliza acele acte normative ce reglementau aspecte legate de justiție, aflate în procedură parlamentară la comisiile permanente, „în vederea interpretării și adoptării, în corelare cu obiectivele comisiei”**. Aceste norme conduc la ideea că procedura avută în vedere, la acel moment, viza existența unei Comisii speciale comune cu rol esențial centralizator, precum și comunicarea dintre aceasta și acele comisii permanente care erau implicate în procesul legislativ specific fiecărui act normativ în parte, în scopul elaborării, în mod unitar, a actelor normative în domeniile vizate de art. 1 alin. (1) din Hotărârea Parlamentului României nr. 69/2017.

13. **Modificarea lit. j) de la alin. (1) al art. 1 din această hotărâre**, în sensul că printre obiectivele Comisiei speciale comune se numără și „**examinarea, modificarea și completarea, după caz, a tuturor actelor normative cu incidență asupra justiției, în vederea reformării sistemului judiciar, aflate în procedură parlamentară, precum și a celor ce urmează a intra în procedură parlamentară, pe toată perioada desfășurării activității Comisiei speciale și care vor fi transmise acesteia**”, a avut loc la data de 22 noiembrie 2017, prin Hotărârea Parlamentului României nr. 95/2017, așadar, **la o dată ulterioară momentului trimiterii propunerii legislative către această Comisie specială comună**.

14. **Diferența de reglementare constă în faptul că, potrivit formei inițiale a Hotărârii Parlamentului României nr. 69/2017, Comisia specială comună centraliza respectivele acte normative, „în vederea interpretării și adoptării”, în corelare cu obiectivele sale, în timp ce, în varianta în vigoare începând cu data de 22 noiembrie 2017, norma juridică modificată extinde atribuțiile Comisiei speciale comune cu privire la operațiuni de „examinare, modificare și completare, după caz, a tuturor actelor normative cu incidență asupra justiției”**. Dincolo de faptul că este discutabilă stabilirea, în sarcina unei Comisii speciale comune, a unor atribuții de „interpretare și adoptare” a actelor normative — având în vedere că *interpretarea* este o operațiune juridică ce aparține instanțelor judecătorești și altor entități competente să aplice legea, iar *adoptarea* actelor normative este prerogativa exclusivă a legiuitorului —, se observă că această atribuție nu permite „examinarea, modificarea și completarea” actelor normative, acesta din urmă fiind, însă, scopul pentru care propunerea legislativă a fost trimisă pentru raport respectivei Comisii. **Or, dispozițiile art. 1 alin. (1) lit. j) din Hotărârea Parlamentului României nr. 69/2017, astfel cum au fost modificate prin Hotărârea Parlamentului României nr. 95/2017, nu pot retroactiva**.

15. Așadar, fără a avea un temei legal în vigoare, Biroul permanent al Camerei Deputaților a transmis propunerea legislativă Comisiei speciale comune, în calitate de comisie sesizată în fond, iar nu Comisiei juridice, de disciplină și

imunități, care, potrivit dispozițiilor art. 60 pct. 13 din Regulamentul Camerei Deputaților, are ca domeniu de activitate: „constituționalitatea proiectelor de legi și a propunerilor legislative; reglementări în domeniul dreptului civil, penal, contravențional, procedură civilă, penală, administrativă, organizarea judecătorească; alte reglementări cu caracter precumpănitor juridic; probleme de disciplină parlamentară, incompatibilități și imunități”.

16. În consecință, nu se poate aprecia că procesul legislativ — privind adoptarea de către prima Cameră sesizată, Camera Deputaților, a legii supuse controlului de constituționalitate — este conform cu normele Regulamentului Camerei Deputaților, ale Regulamentului activităților comune ale Camerei Deputaților și Senatului și ale Hotărârii Parlamentului României nr. 69/2017, aceste încălcări echivalând cu nerespectarea prevederilor art. 64 alin. (1) din Constituție, potrivit căruia „Organizarea și funcționarea fiecărei camere se stabilesc prin regulament propriu.”

17. Pe de altă parte, se observă faptul că, potrivit dispozițiilor art. 4 alin. (2) din Regulamentul activităților comune ale Camerei Deputaților și Senatului, „Cele două Camere își pot constitui, în afara comisiilor comune permanente, comisii speciale și comisii de anchetă parlamentară”. Activitatea comisiilor speciale comune este reglementată la art. 8 din același regulament, astfel: „(1) La nivelul Parlamentului se pot constitui comisii speciale pentru avizarea unor acte normative complexe, pentru elaborarea unor propuneri legislative sau pentru alte scopuri precizate în hotărârile de constituire a respectivelor comisii.

(2) Comisiile speciale se pot constitui la inițiativa celor două birouri permanente sau la propunerea a cel puțin o pătrime din numărul deputaților și al senatorilor. Pe durata funcționării, comisiile speciale au același statut ca și comisiile permanente.

(3) Prevederile art. 7 alin. (2) și (3) sunt aplicabile și în cazul comisiilor speciale, iar procedurile de lucru sunt similare cu cele ale comisiilor permanente din cadrul Camerei Deputaților și Senatului.

(4) Propunerile legislative elaborate de comisiile speciale se depun la cele două birouri permanente, sub semnătura majorității sau a tuturor membrilor comisiei. Cele două birouri permanente solicită, în cel mult 5 zile, avizul Consiliului Legislativ. Propunerile legislative elaborate de către o comisie specială nu mai sunt supuse analizei altor comisii.

(5) După primirea avizului Consiliului Legislativ, textul propunerii legislative și avizul respectiv sunt difuzate atât deputaților și senatorilor, cât și Guvernului care pot formula amendamente în termen de 7 zile. În termen de 5 zile de la expirarea termenului de depunere a amendamentelor, comisia specială va depune un raport asupra amendamentelor formulate.

(6) Propunerile legislative elaborate de comisiile speciale și rapoartele acestor comisii se înscriu cu prioritate pe ordinea de zi a ședințelor comune ale celor două Camere de către birourile permanente.”

18. Or, în cazul legii examinate, asistăm la o procedură mixtă, care nu cunoaște reglementare sau teme juridic. Astfel, propunerea legislativă este inițiativa a 10 deputați și senatori, 9 dintre aceștia fiind membri ai Comisiei speciale

comune, Comisie ce este compusă din 23 de membri. Propunerea nu figurează însă ca aparținând Comisiei speciale comune și nici nu întrunește, de altfel, semnăturile majorității membrilor Comisiei, ci figurează ca aparținând unui număr de 10 deputați și senatori.

19. Propunerea legislativă a fost depusă la Camera Deputaților, în calitate de primă Cameră sesizată, cu respectarea prevederilor art. 75 coroborate cu art. 73 alin. (3) lit. l) din Constituție.

20. Ulterior primirii avizului Consiliului Legislativ și punctului de vedere al Guvernului, dar anterior primirii avizului (negativ) al Consiliului Superior al Magistraturii, conform fișei legislative a actului normativ examinat, publicată pe pagina de internet a Camerei Deputaților, propunerea legislativă a fost trimisă, la data de 13 noiembrie 2017, la Comisia specială comună, pentru întocmirea raportului. Raportul astfel întocmit, cuprinzând amendamente depuse și admise de către deputați și senatori — membri ai Comisiei — a fost primit la data de 12 decembrie 2017 și supus dezbaterii în plenul Camerei Deputaților pe 13 decembrie 2017. Or, potrivit dispozițiilor art. 8 alin. (6) din Regulamentul activităților comune ale Camerei Deputaților și Senatului, acest raport ar fi trebuit a fi înscris cu prioritate pe ordinea de zi a ședințelor comune ale celor două Camere, iar nu pe ordinea de zi a Camerei Deputaților, deoarece un raport al unei comisii comune speciale nu poate fi supus decât dezbaterii Parlamentului României, reunit în ședință comună.

21. În acest sens, prin Decizia nr. 828 din 13 decembrie 2017, nepublicată încă în Monitorul Oficial al României, Partea I, Curtea Constituțională, analizând sesizarea de neconstituționalitate privind Hotărârea Parlamentului României nr. 95/2017 pentru modificarea Hotărârii Parlamentului României nr. 69/2017 privind constituirea Comisiei speciale comune a Camerei Deputaților și Senatului pentru sistematizarea, unificarea și asigurarea stabilității legislative în domeniul justiției, a reținut următoarele: „Faptul că art. 8 alin. (6) din Regulamentul activităților comune ale Camerei Deputaților și Senatului prevede că propunerile legislative elaborate de comisiile speciale și rapoartele acestor comisii se înscriu cu prioritate pe ordinea de zi a ședințelor comune ale celor două Camere de către birourile permanente nu înseamnă că toate propunerile legislative astfel elaborate vor fi adoptate în ședință comună. Dimpotrivă, acest text regulamentar prevede numai caracterul prioritar al înscrierii pe ordinea de zi a propunerilor legislative elaborate de comisiile speciale comune, nereglementând, așadar, obligativitatea adoptării propunerilor legislative ce fac obiectul Comisiei speciale comune în ședința comună a celor două Camere ale Parlamentului” (paragraful 56).

22. Față de aceste considerente subliniem că, în cazul elaborării legii ce face obiectul controlului de constituționalitate, nu a fost respectată nici măcar obligația înscrierii cu prioritate a raportului Comisiei speciale comune pe ordinea de zi a ședințelor comune ale celor două Camere.

23. Totodată, arătăm că înscrierea cu prioritate pe ordinea de zi a propunerilor elaborate de comisiile speciale comune, astfel cum prevede art. 8 alin. (6) din Regulamentul activităților comune ale Camerei Deputaților și Senatului, nu poate avea

o semnificație pur formală, de act fizic, mecanic, fără nicio altă consecință, deoarece înscrierea cu prioritate reprezintă primul pas al etapei procedurale ce vizează supunerea spre dezbateră celor două Camere a propunerilor legislative elaborate de comisiile speciale comune. Desigur, Regulamentul activităților comune nici nu putea să prevadă obligația adoptării, de către cele două Camere reunite, a unor astfel de propuneri, întrucât adoptarea este un act deliberativ ce depinde exclusiv de voința suverană a forului legiuitor.

24. Această procedură ar fi fost, de altfel, imposibil de aplicat, deoarece activitățile comune ale Camerei Deputaților și Senatului sunt strict enumerate în cuprinsul art. 13 din Regulamentul activităților comune, care este o concretizare a prevederilor art. 65 alin. (2) din Constituție, iar „*examinarea, modificarea și completarea, după caz, a tuturor actelor normative cu incidență asupra justiției*” — sintagmă cuprinsă în art. 1 alin. (1) lit. j) din Hotărârea Parlamentului României nr. 69 din 27 septembrie 2017, modificată prin Hotărârea Parlamentului României nr. 95 din 20 noiembrie 2017 — nu se numără printre acestea. Aceasta, întrucât obiectul de activitate al unei comisii speciale comune — structură internă de lucru comună a Parlamentului reunit —, se subsumează în mod obligatoriu domeniilor strict prevăzute de art. 65 alin. (2) din Constituție, în care Camerele își desfășoară lucrările în ședințe comune, iar orice alt domeniu de activitate care excedează acestei sfere nu poate fi supus dezbaterii celor două Camere reunite în ședință comună. Prin urmare, activitatea oricărei comisii speciale comune, concretizată în elaborarea și avizarea unor propuneri legislative sau a unor rapoarte, după caz, reprezintă obiectul de dezbateră a celor două Camere în ședință comună, iar nu în mod separat. În caz contrar, este nesocotit principiul autonomiei parlamentare, consacrat de prevederile **art. 65 din Constituție**, care la alin. (1) statuează, cu titlu de regulă, modalitatea de lucru în ședințe separate, a fiecărei Camere — „*Camera Deputaților și Senatul lucrează în ședințe separate*”, iar la alin. (2) reglementează și excepția, respectiv posibilitatea ca cele două Camere să-și desfășoare lucrările și în ședințe comune, potrivit unui regulament adoptat cu votul majorității deputaților și senatorilor, pentru activități determinate strict în cuprinsul normei fundamentale indicate, așa cum sunt, în subsidiar, detaliate în cuprinsul art. 13 din Regulamentul activităților comune.

25. Aceeași procedură neconstituțională și neregulamentară a fost aplicată și în procesul legislativ desfășurat la Senat, Camera decizională. Astfel, legea adoptată de Camera Deputaților a fost înaintată, de către Biroul permanent al Senatului, aceleiași Comisii speciale comune pentru întocmirea raportului. Chiar dacă, la acel moment, respectiv, la 14 decembrie 2017, era în vigoare Hotărârea Parlamentului României nr. 69/2017, astfel cum lit. j) de la alin. (1) al art. 1 din aceasta a fost modificată prin Hotărârea Parlamentului nr. 95/2017 — deci nu ne mai aflăm, ca în etapa legislativă din fața Camerei Deputaților, în situație de retroactivitate a actului normativ —, procedura contravine prevederilor **art. 64 alin. (1) din Constituție**, încălcând, totodată, și dispozițiile art. 8 alin. (6) din regulamentul activităților comune ale celor două Camere și ale art. 66 din Regulamentul Senatului, deoarece raportul astfel

întocmit nu a făcut obiectul dezbaterii în ședința comună a celor două Camere, ci doar a uneia dintre acestea, Camera decizională, în ședință separată. Or, dat fiind domeniul de reglementare al legii examinate — în lipsa constituirii, prin hotărâre a Senatului, a unei comisii speciale a Senatului pentru elaborarea sau avizarea unor propuneri legislative, pentru evaluarea legislației dintr-un anumit domeniu sau pentru alte scopuri [art. 77 alin. (1) din Regulamentul Senatului] —, propunerea legislativă trebuia trimisă uneia dintre comisiile permanente enumerate la art. 66 din Regulamentul Senatului, în speță Comisiei juridice, de numiri, disciplină, imunități și validări.

26. Cu privire la modalitatea de evaluare, în cadrul controlului de constituționalitate, a nerespectării prevederilor din regulamentele parlamentare, este important să învederăm **jurisprudența recentă a Curții Constituționale** în materia controlului exercitat, în temeiul art. 146 lit. l) din Constituție și al art. 27 din Legea nr. 47/1992, asupra hotărârilor plenului Camerei Deputaților, ale plenului Senatului și ale plenului celor două Camere reunite ale Parlamentului. Astfel, prin **Decizia nr. 730 din 22 noiembrie 2017**, paragraful 34, și prin **Decizia nr. 732 din 22 noiembrie 2017**, paragraful 32, Curtea a statuat că: „**Autonomia regulamentară** dă dreptul Camerelor Parlamentului de a dispune cu privire la propria organizare și procedurile de desfășurare a lucrărilor parlamentare. **Ea constituie expresia statului de drept, a principiilor democratice și poate opera exclusiv în cadrul limitelor stabilite de Legea fundamentală. Autonomia regulamentară nu poate fi exercitată în mod discreționar, abuziv, cu încălcarea atribuțiilor constituționale ale Parlamentului sau a normelor imperative privind procedura parlamentară. Normele regulamentare reprezintă instrumentele juridice care permit desfășurarea activităților parlamentare în scopul îndeplinirii atribuțiilor constituționale ale forului legislativ și trebuie interpretate și aplicate cu bună-credință și în spiritul loialității față de Legea fundamentală**” (a se vedea și **Decizia Curții Constituționale nr. 209 din 7 martie 2012**, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 188 din 22 martie 2012, și **Decizia nr. 261 din 8 aprilie 2015**, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 17 aprilie 2015).

27. În lumina acestor considerente de principiu, în cauzele soluționate prin cele două decizii mai sus indicate (Decizia nr. 730 din 22 noiembrie 2017 și Decizia nr. 732 din 22 noiembrie 2017), Curtea a analizat dacă în procedura de vot desfășurată în Plenul celor două Camere a fost respectată obligația președintelui de ședință de reverificare a cvorumului prin apel nominal, conform dispozițiilor art. 52 alin. (2) și (3) din Regulamentul activităților comune ale Camerei Deputaților și Senatului. Constatând că procedura de vot a avut loc fără respectarea, de către președintele de ședință, a normelor regulamentare indicate, Curtea a reținut că „**neîndeplinirea obligației președintelui de ședință de a verifica întrunirea cvorumului legal, la solicitarea unui lider de grup parlamentar, nu constituie numai un act de neaplicare a Regulamentului, ci, întrucât se pune în discuție însuși cvorumul consacrat prin Constituție, reprezintă o veritabilă problemă de neconstituționalitate a actului adoptat de**

Parlament fără verificarea întrunirii cvorumului legal prevăzut de art. 67 din Constituție” (Decizia nr. 732 din 22 noiembrie 2017, paragraful 37). Pentru aceste motive, Curtea a constatat că Hotărârea Parlamentului României nr. 70/2017 pentru modificarea anexei la Hotărârea Parlamentului României nr. 10/2017 privind aprobarea componenței nominale și a conducerii Delegației permanente a Parlamentului României la Adunarea Parlamentară a Cooperării Economice a Mării Negre este neconstituțională.

28. Or, revenind la cauza de față, constatăm că același raționament de principiu se impune, *mutatis mutandis*. Dispozițiile art. 8 alin. (6) din Regulamentul activităților comune ale celor două Camere, ale art. 66 din Regulamentul Senatului și ale art. 60 pct. 13 din Regulamentul Camerei Deputaților, referitoare la modul de lucru al comisiilor speciale comune și, respectiv, la domeniile de activitate proprii Comisiei juridice a fiecărei Camere, în calitate de comisie permanentă, reprezintă o reflectare, o punere în aplicare a prevederilor art. 64 și art. 65 din Constituție cu privire la organizarea internă și la ședințele Camerelor, texte ce conțin **reguli definitorii ale autonomiei parlamentare. Nerespectarea acestor prevederi regulamentare nu poate avea decât consecința directă a eludării normelor imperative ale Constituției mai sus indicate. O altfel de concluzie ar contrazice jurisprudența recentă a Curții Constituționale și raționamentele cu valoare de principiu cuprinse în aceasta.**

29. În concluzie, apreciem că **a fost afectat principiul autonomiei parlamentare și au fost încălcate prevederile art. 64 și art. 65 din Constituție**, în privința unei componente esențiale a procesului legislativ, și anume **sesizarea**, în sensul că Biroul Permanent al fiecărei Camere a sesizat în fond, pentru elaborarea raportului, Comisia specială comună, în timp ce **sesizarea unei comisii speciale comune este posibilă doar de către Birourile Permanente ale celor două Camere reunite în ședință comună, iar nu de către fiecare birou permanent în mod succesiv, în funcție de Camera sesizată.**

30. Cu privire la **critica intrinsecă de neconstituționalitate** referitoare la înființarea, în cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, a **Secției pentru Investigarea Infrațiunilor din Justiție**, având o competență materială după calitatea persoanei (judecător sau procuror, inclusiv judecător sau procuror militar și membri ai Consiliului Superior al Magistraturii) — critică formulată atât de Înalta Curte de Casație și Justiție constituită în Secții Unite, cât și de grupul parlamentar al P.N.L. — apreciem că **dispozițiile art. 1 pct. 45 din legea supusă controlului de constituționalitate** — prin care este introdusă în cuprinsul Legii nr. 304/2004 o nouă secțiune, secțiunea 21, vizând înființarea **Secției pentru Investigarea Infrațiunilor din Justiție** (art. 88¹—88⁹) — încalcă prevederile **art. 16 alin. (1) și ale art. 148 alin. (2) și (4) din Constituție.**

31. În ansamblu, criticile sunt formulate din perspectiva efectelor pe care instituirea acestei noi structuri de parchet le are asupra competențelor altor structuri de parchet deja existente, din perspectiva faptului că reglementează norme care țin de statutul procurorului, din perspectiva creării unui regim discriminatoriu, neîntemeiat pe criterii obiective și raționale, vizând, totodată, și modul de reglementare a instituției

procurorului-șef al acestei secții, precum și a competenței procurorului general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție de a soluționa conflictele de competență ivite între structurile Ministerului Public. Astfel, se susține că, prin înființarea Secției pentru Investigarea Infrațiunilor din Justiție, este limitat rolul Direcției Naționale Anticorupție în combaterea corupției și, drept consecință, sunt încălcate recomandările Comisiei Europene cuprinse în rapoartele Mecanismului de Cooperare și de Verificare (MCV) și, implicit, prevederile art. 148 alin. (2) și (4) din Constituție.

32. Astfel, constatăm că dispozițiile legale criticate consacră posibilitatea înființării unei structuri de investigare a infrațiunilor exclusiv pentru categoria profesională a magistraților, în condițiile în care în România nu mai există nicio altă categorie profesională cu privire la care să funcționeze un organ de anchetă specializat. Prin urmare, spre deosebire de ceilalți cetățeni ai României, judecătorilor și procurorilor, inclusiv judecătorilor și procurorilor militari și membrilor Consiliului Superior al Magistraturii, le este aplicat un tratament juridic diferit, prin reglementarea cercetării infrațiunilor ce s-ar comite de către aceștia de către o structură specială de parchet. Această situație nu-și găsește justificare în exigențele constituționale consacrate de **art. 16 alin. (1) din Constituție** potrivit căruia „*Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări*”. Cu privire la incidența art. 16 alin. (1) din Constituție, reținem că, sub aspectul asigurării egalității în drepturi, Curtea Constituțională a statuat, în jurisprudența sa, că principiul egalității în fața legii, consacrat de prevederile art. 16 alin. (1) din Constituție, presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. El nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune soluții diferite pentru situații diferite. În consecință, **un tratament diferit nu poate fi doar expresia aprecierii exclusive a legiuitorului, ci trebuie să se justifice rațional, în respectul principiului egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice** (Decizia Plenului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 martie 1994, Decizia nr. 86 din 27 februarie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 207 din 31 martie 2003, Decizia nr. 89 din 27 februarie 2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 200 din 27 martie 2003, Decizia nr. 1.615 din 20 decembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 99 din 8 februarie 2012, Decizia nr. 540 din 12 iulie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 841 din 24 octombrie 2016, paragraful 21, Decizia nr. 2 din 17 ianuarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 324 din 5 mai 2017, paragraful 22, și Decizia nr. 18 din 17 ianuarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 312 din 2 mai 2017, paragraful 22).

33. De asemenea, Curtea Constituțională — făcând referire la jurisprudența constantă a Curții Europene a Drepturilor Omului (hotărârile din 23 iulie 1968, 13 iunie 1979, 28 noiembrie 1984, 28 mai 1985, 16 septembrie 1996, 18 februarie 1999 și, respectiv, 6 iulie 2004, pronunțate în cauzele „*Aspecte privind regimul lingvistic în școlile belgiene*” împotriva Belgiei, paragraful 10, *Marckx împotriva Belgiei*, paragraful 33, *Rasmussen*

împotriva Danemarcei, paragrafele 35, 38 și 40, *Abdulaziz, Cabales și Balkandali împotriva Regatului Unit*, paragraful 72, *Gaygusuz împotriva Austriei*, paragraful 42, *Larkos împotriva Cipru*, paragraful 29, și, respectiv, *Bocancea și alții împotriva Moldovei*, paragraful 24) — a reținut că o deosebire de tratament juridic este discriminatorie atunci **când nu este justificată în mod obiectiv și rațional**, aceasta însemnând că nu urmărește un scop legitim sau nu păstrează un raport rezonabil de proporționalitate între mijloacele folosite și obiectivul avut în vedere (Decizia nr. 270 din 23 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 420 din 12 iunie 2015, paragraful 25).

34. Din analiza procesului legislativ constatăm că **expunerea de motive** care a însoțit propunerea legislativă pentru modificarea și completarea Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară justifică reglementarea criticată numai printr-o simplă enunțare: „*se impune înființarea unei direcții* (s.n. secție) *speciale, în cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, care să investigheze infracțiunile săvârșite de magistrați*”, fără a se face nicio referire la necesitatea înființării unei astfel de structuri și la scopul urmărit de legiuitor. O structură specială poate fi justificată doar în măsura în care se constată/este evidentă existența unei probleme speciale. Practic, se induce ideea că există o problemă de infracționalitate în rândul magistraților care necesită o atenție specială. De asemenea, observăm că nici analiza noii reglementări în ansamblu nu relevă elemente care să conducă la evidențierea scopului avut în vedere pentru înființarea secției speciale. O astfel de necesitate s-ar fi putut desprinde numai în situația existenței unui instrument de prezentare și motivare, care, în acord cu art. 31 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010, ar fi evidențiat cerințele care reclamă intervenția normativă, cu **referire specială la insuficiențele și neconcordanțele reglementărilor în vigoare**; principiile de bază și finalitatea reglementărilor propuse, **cu evidențierea elementelor noi**; **impactul asupra sistemului juridic** prin implicațiile pe care noua reglementare le are asupra legislației în vigoare; consultările derulate în vederea elaborării proiectului de act normativ; activitățile de informare publică privind elaborarea și implementarea proiectului de act normativ, precum și măsurile de implementare. Totodată, potrivit art. 7 alin. (31) din Legea nr. 24/2000, introdus prin art. I pct. 1 din Legea nr. 29/2011 pentru modificarea și completarea Legii nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 182 din 15 martie 2011, **„Propunerile legislative, proiectele de legi și celelalte proiecte de acte normative vor fi însoțite, în mod obligatoriu, de o evaluare preliminară a impactului noilor reglementări asupra drepturilor și libertăților fundamentale ale omului”**. Aceasta reprezintă un set de activități și proceduri realizate cu scopul de a asigura o fundamentare adecvată a inițiativelor legislative, în vederea, atât a evaluării impactului legislației specifice în vigoare la momentul elaborării proiectului de act normativ, cât și a evaluării impactului politicilor publice pe care proiectul de act normativ le implementează.

35. În analiza sa, Curtea ar fi trebuit să constate dacă pentru atingerea obiectivului urmărit de legiuitor, respectiv acela de combatere a infracțiunilor comise de magistrați, se impun măsuri disuasive de reglementare determinate de amploarea fenomenului premisă. **Or, câtă vreme nu există o expunere de motive corespunzătoare care să releve faptul că fenomenul infracționalității în rândul magistraților are o amploare care să justifice înființarea unei secții speciale pentru combaterea lui, nu ne aflăm în prezența niciunui criteriu obiectiv și rațional**. Crearea unei secții specializate pentru cercetarea magistraților nu a fost justificată de apariția unei situații obiective ce ar necesita o schimbare de politică penală, întrucât faptele de corupție comise de magistrați nu reprezintă, nici prin tipologie și nici prin număr, un fenomen aparte în comparație cu cele săvârșite de alte categorii profesionale. Tot astfel, în lipsa unor garanții legislative și instituționale cu privire la independența acestei noi structuri de parchet, există riscul afectării luptei împotriva corupției. Înființarea acestei secții face posibilă crearea în viitor a unor alte parchete specializate pe diverse categorii profesionale, iar nu pe natura infracțiunilor. În logica aceasta, s-ar impune și înființarea de unități de parchet care să-i ancheteze doar pe parlamentari sau doar pe miniștri.

36. Totodată, constatăm că nu există o astfel de măsură pentru parlamentari, pentru membrii Guvernului, pentru funcționari sau pentru vreo altă categorie profesională. **Nu există nicio justificare pentru ca magistrații să fie supuși unui tratament special, nici măcar din perspectiva asigurării protecției acestora**. Pentru efectuarea unei cercetări penale eficiente este necesar ca magistratul să fie investigat ca orice cetățean, în funcție de natura infracțiunii pretins a fi săvârșită de către acesta. Astfel, magistratul are dreptul de a fi cercetat penal de un organ de urmărire penală **specializat** în categoria de infracțiuni din care face parte cea care i se impută, drept pe care îl are orice cetățean, cu atât mai mult cu cât magistratul este vulnerabil, soluțiile sale lăsând întotdeauna cel puțin o parte nemulțumită, ceea ce determină de foarte multe ori formularea împotriva sa a unor plângeri neîntemeiate, cu scop șicanator. Aceasta, cu atât mai mult cu cât, specializarea presupune o experiență profesională, pe lângă o cunoaștere amănunțită a unei materii la nivel teoretic, iar specializarea se dobândește după o lungă perioadă de practică efectivă în domeniu. Or, prin înființarea Secției pentru Investigarea Infracțiunilor din Justiție, este pusă sub semnul întrebării specializarea procurorilor care își desfășoară activitatea în cadrul ei, aceștia fiind, cel puțin ipotetic, puși în situația de a instrumenta cauze referitoare la **toate infracțiunile reglementate de Codul penal și de legile speciale**. Nu are nicio justificare rațională opțiunea legislativă de a restrânge aria de competență a unor structuri de parchet deja existente și specializate (Direcția Națională Anticorupție și Direcția de Investigare a Infracțiunilor de Criminalitate Organizată și Terorism). Aceasta cu atât mai mult cu cât statul român a investit fonduri semnificative și a dezvoltat ani la rând un mecanism eficient de abordare a faptelor de corupție și de criminalitate organizată. Practic, prin înființarea acestei secții, o parte din cauzele aflate în competența unor procurori cu experiență în ce privește procedura de cercetare și investigare

a acestui gen de fapte trece în competența altor procurori care, deși bine pregătiți profesional, nu au însă aceeași experiență în instrumentarea cauzelor care presupun o anumită specializare.

37. Prin urmare, constatăm că **prin înființarea Secției pentru Investigarea Infracțiunilor din Justiție se creează o diferență de tratament juridic în cadrul aceleiași categorii de făptuitori — cetățeni ai României —, fără a exista vreo justificare obiectivă și rezonabilă**, ceea ce atrage încălcarea prevederilor art. 16 alin. (1) din Constituție cu privire la egalitatea cetățenilor în fața legii, fără privilegii și fără discriminări.

38. Totodată, înființarea Secției pentru Investigarea Infracțiunilor din Justiție nu are nicio legătură cu modernizarea justiției din România, justiție care se află într-o evoluție pozitivă vizibilă, apreciată de rapoartele succesive ale Mecanismului de Cooperare și de Verificare (MCV), ci reprezintă doar un „experiment judiciar” pregătit superficial, în lipsa oricărui studii și programe și fără o analiză amănunțită și riguroasă. Acest lucru este în totală contradicție cu angajamentele pe care și le-a asumat România prin aderarea la Uniunea Europeană și **nu face decât să mențină pe termen nelimitat Mecanismul de Cooperare și de Verificare (MCV)**.

39. Ultimul Raport din cadrul Mecanismului de Cooperare și de Verificare (2017) a recomandat României: *„în vederea îmbunătățirii în continuare a transparenței și a predictibilității procesului legislativ, precum și pentru a consolida garanțiile interne în materie de ireversibilitate, Guvernul și Parlamentul ar trebui să asigure transparența totală și să țină seama în mod corespunzător de consultările cu autoritățile relevante și cu părțile interesate în cadrul procesului decizional și în activitatea legislativă legate de [...] de legile justiției (referitoare la organizarea sistemului justiției) [...]”*. Prin Decizia nr. 2 din 11 ianuarie 2012 asupra obiecției de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor și a Legii nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, Curtea Constituțională a apreciat că, prin faptul că are calitatea de membru al Uniunii Europene, statului român îi revine obligația de aplica acest mecanism și de a da curs recomandărilor stabilite în acest cadru, în conformitate cu prevederile art. 148 alin. (4) din Constituție, potrivit cărora *„Parlamentul, Președintele României, Guvernul și autoritatea judecătorească garantează aducerea la îndeplinire a obligațiilor rezultate din actul aderării și din prevederile alineatului (2)”*.

40. Dezbaterile parlamentare desfășurate cu privire la această propunere legislativă, și implicit asupra înființării Secției pentru Investigarea Infracțiunilor din Justiție, propunere legislativă prezentată de 10 deputați și senatori, a ignorat punctul de vedere covârșitor majoritar al magistraturii și avizele consecutive negative emise de Consiliul Superior al Magistraturii. Or, Comisia Europeană a reținut că ignorarea avizelor Consiliului Superior al Magistraturii și a poziției ferme a corpului magistraților ridică întrebări cu privire la necesitatea reexaminării de către Comisie a tuturor progreselor înregistrate în legătură cu independența sistemului judiciar.

41. Așa fiind, în condițiile în care se elimină din competența Direcției Naționale Anticorupție — unitate de parchet specializată în combaterea infracțiunilor de corupție — atât infracțiunile de corupție comise de magistrați, cât și infracțiunile de corupție comise de alte persoane doar pentru că acestea sunt cercetate alături de magistrați, rolul D.N.A. în combaterea corupției este limitat, fiind încălcate astfel recomandările Comisiei Europene cuprinse în rapoartele MCV și, pe cale de consecință, se aduce atingere prevederilor art. 148 alin. (2) și (4) din Constituție.

42. Distinct de cele deja menționate semnalăm faptul că, sub aspectul procedurii de elaborare și adoptare, legea examinată se abate inclusiv de la normele imperative ale Constituției — art. 74 alin. (4) potrivit căruia *„Deputații, senatorii (...) pot prezenta propuneri legislative numai în forma cerută pentru proiectele de legi”* — și ale Legii nr. 24/2000 referitoare la **instrumentele de prezentare și motivare a propunerilor legislative**, având în vedere că expunerea de motive, ce a însoțit legea în forma sa inițială, nu mai corespunde conținutului legii adoptate de Parlament, datorită numărului extrem de mare de amendamente adus pe parcursul procesului legislativ.

43. În acest sens, relevantă este **Decizia nr. 710/2009¹** prin care Curtea, pronunțând o soluție de admitere în cadrul controlului anterior promulgării, a statuat următoarele:

„III. În continuare, Curtea nu poate să nu observe, în calitatea sa de garant al supremației Constituției, așa cum statuează art. 142 alin. (1) din Legea fundamentală, că în procesul de legiferare în cauză au existat unele deficiențe care au tangență cu unele prevederi ale Constituției și care ar fi putut fi evitate printr-o atenție sporită în examinarea proiectului de lege, atât în cadrul comisiilor permanente, cât și în cadrul plenului Camerei Deputaților. (...)”

Este de observat, așadar, că avizul dat de Consiliul Legislativ se referea la propunerea legislativă privind unele măsuri pentru organizarea administrației publice și că proiectul de lege adoptat de Senat a căpătat o formă deosebită de cea avizată inițial de Consiliu. În această situație era de apreciat dacă nu ar fi fost cazul ca pentru amendamentele formulate în cadrul comisiei să se fi solicitat punctul de vedere al Consiliului Legislativ, având suportul constituțional în art. 79 alin. (1) din Legea fundamentală și cel regulamentar în art. 99 alin. (7) din Regulamentul Camerei Deputaților.

4. În ceea ce privește cuprinsul expunerii de motive — instrumentul de prezentare și motivare avem în vedere prevederile art. 74 alin. (4) din Constituție, potrivit cărora *«Deputații, senatorii și cetățenii care exercită dreptul la inițiativă legislativă pot prezenta propuneri legislative numai în forma cerută pentru proiectele de legi»*, ale art. 29—31 din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative (referitoare la motivarea proiectelor de acte normative, sub aspectul instrumentelor de prezentare și motivare, precum și al cuprinsului și redactării motivării) și, desigur, ale art. 1 alin. (5) din Legea fundamentală, conform căreia *«În România, respectarea Constituției, a supremației sale și a legilor este obligatorie»*.

¹ Referitoare la obiecția de neconstituționalitate a Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 358 din 28 mai 2009.

Analizând expunerea de motive ce însoțește propunerea legislativă, Curtea constată că aceasta este extrem de sumară, cuprinzând numai câteva mențiuni generice. În expunerea de motive nu se regăsește motivarea asupra niciuneia dintre soluțiile preconizate, ceea ce este contrar prevederilor constituționale și legale mai sus indicate.

IV. În final, Curtea observă că legea examinată, prin modul deficitar de redactare, nu corespunde exigențelor de tehnică legislativă specifice normelor juridice, așa cum prevede Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative. Din acest punct de vedere dispozițiile art. III sunt elocvente. Or, referitor la aceste cerințe, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a statuat, în mod constant, că «o normă este „previzibilă” numai atunci când este redactată cu suficientă precizie, în așa fel încât să permită oricărei persoane — care, la nevoie, poate apela la consultanță de specialitate — să își corecteze conduita» (cazul *Rotaru împotriva României*, 2000), iar «cetățeanul trebuie să dispună de informații suficiente asupra normelor juridice aplicabile într-un caz dat și să fie capabil să prevadă, într-o măsură rezonabilă, consecințele care pot apărea dintr-un act determinat. Pe scurt, legea trebuie să fie, în același timp, accesibilă și previzibilă» (cazul *Sunday Times împotriva Regatului Unit*, 1979).»

44. **Apreciem că o astfel de abordare activă și responsabilă a Curții Constituționale este impusă de rolul**

său constituțional de garant al supremației Legii fundamentale.

★

Pentru toate aceste motive considerăm că, în cauză, **s-ar fi impus admiterea de către instanța de contencios constituțional a obiecției de neconstituționalitate a dispozițiilor Legii pentru modificarea și completarea Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară și sub aspectele relevante anterior**, deoarece:

— prin modalitatea de adoptare a Legii deduse controlului de constituționalitate au fost încălcate dispozițiile constituționale ale art. 64 și art. 65 referitoare la principiul autonomiei Camerelor Parlamentului, precum și cele ale art. 74 alin. (4) privind prezentarea propunerilor legislative de către senatori și deputați numai în forma cerută pentru proiectele de legi;

— prin înființarea — în baza art. I pct. 45 din legea supusă controlului de constituționalitate — în cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a Secției pentru Investigarea Infracțiunilor din Justiție având o competență materială după calitatea persoanei (judecător sau procuror, inclusiv judecător sau procuror militar și membri ai Consiliului Superior al Magistraturii), au fost încălcate prevederile constituționale ale art. 16 alin. (1) referitoare la principiul egalității în fața legii și ale art. 148 alin. (2) și (4) referitoare la angajamentele pe care România și le-a asumat prin aderarea la Uniunea Europeană.

Judecător,

dr. Livia Doina Stanciu

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
(alocat numai persoanelor juridice bugetare)
Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

